

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ... »

Ψῆφον Ὁρθοδοξία... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθ. φδλ. — 713

Ἔτος Δ'. 10 Ἰουνίου 1975 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλον Δρξ. 4.—

Γραφεῖα Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἡ μεγάλη μας πυρία

Πρὸς γνῶσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀνακοινοῦνται τὰ ἀκόλουθα:

Κατὰ τὴν 3)16)1)1975 καὶ 4)1)75 ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Ε'. Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν δύο ὑπομνήματα (περὶ ὧν μνεία λεπτομεροῦς γίνεται εἰς τὸ φύλλον τῆς Φωνῆς Ὁρθοδοξίας ὑπ' ἀριθ. 707 ἀπὸ 15)1)75) πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν κ.κ. Βουλευτῶν ἐπὶ τοῦ ἐορτολογικοῦ θέματος ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως καὶ διὰ τὴν συνταγματικὴν κατοχύρωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μέ ἀναγραφὴν εἰς τὸ ὑπὸ ψήφισιν Σύνταγμα ὑπὸ τὸν τύπον τῆς Ἑρμηνευτικῆς δηλώσεως, ὡς εἴθισται, τῆς ἐξῆς φράσεως:

(ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς σκευδήςσεως περιλαμβάνεται καὶ ἡ τέλεσις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ ἱεροπραξιῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον (Παλαιόν) ἐν ἰδίῳ Ναοῖς καὶ δι' ἰδίων ἱερατικῶν λειτουργῶν).

Ἡ πρότασις αὕτη ἀναγνωρισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὡς δικαία καὶ νόμιμος, ἐνεγράφη κανονικῶς τῇ προτάσει Βουλευτῶν τῆς συμπολιτεύσεως καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἀρμοδίου ὑφυπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Καρασιπέρη (θεολόγου) ὡς Ἑρμηνευτικὴ Δήλωσις εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Συντάγματος, καθὼς τοῦτο ἐγνώσθη διὰ τοῦ ἡμερησίου Τύπου τῶν

Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 24)4)75.

Πλὴν ὅμως ἡ δῆλωσις αὕτη τελικῶς δὲν συμπεριελήφθη εἰς τὸ δημοσιευθὲν διὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς 10)6)75 ἐπίσημον καίμενον τοῦ ψηφισθέντος Συντάγματος, εἰς ὃ πλείσται ἀλλοι ἐρμηνευτικαὶ δηλώσεις ἀναφέρονται.

Ὁ Ἀξιότιμος Κύριος Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τὴν 7 Ἰουνίου, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Βουλευτάς τῆς συμπολιτεύσεως τοὺς ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ Σύνταγμα, ὅπερ καλοῦνται νὰ ψηφίσουν εἶναι «φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικόν». Τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι δὲν εἴμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἐπικροτήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς Ἐκκλησία καὶ Λαός, τὰ παρὰ αὐτοῦ λεχθέντα, ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι δεσμίᾳ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ὑπερνωτίων καινοτόμων καὶ διοικτῶν τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὡς περὶ τούτων μνεῖα γίνεται καὶ εἰς τὰ κατατεθέντα ὑπομνήματα, ὅταν ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ τοῦ Κόσμου Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἰδρυσῇ τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην Ἐκκλησίαν του, «Ζώσαν καὶ ἐλευθέραν», εἰς ἀντίκρουσμα τῆς ἐν οὐρανῷ θριαιβουσίας.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λογίζεται τὸ πολίτευμά μας ὡς φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικόν, ὅταν ἀποδεδειγμένως δεσμεύεται ἡ Θρησκευτικὴ συνείδησις Ἑλλήνων Πολιτῶν καὶ περιφρονεῖται ἡ ὁρθὴ Πίστις καὶ Θεία Λατρεία;

Ἡ ἐν τῷ Συντάγματι ἀναφερομένη ἐκκλησία τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀγίας Τριᾶδος εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ καὶ καταπτῶ κενὸν γράμμα ὅταν ἐν αὐτῷ τῷ Συντάγματι δὲν ἐποικοδομοῦνται οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνατρέπονται τὰ ὅσα θεῖα παρέδωσαν, ὡς σωτήρια διδάγματα, οἱ Μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου, οἱ Θεοφόροι Πατέρες καὶ Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι καὶ τὸ νέφος τῶν Μαρτύρων, Ἀγίων, ὁσίων, καὶ Ὁμολογητῶν τῆς Πίστεώς μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατωκίως των.

Ὁ ἀπόλυτος σεβασμὸς πρὸς τὰ Θεόθεν διατεταγμένα ἐπιβάλλεται, διότι οἱ πάντες ἔχομεν ἀνάγκην τῆς εὐνοίας τοῦ Δικαιοκροῦτου Θεοῦ, ἐξ οὗ ἐξαρτῆται ἀπολύτως καὶ ἡ παρούσα ζωὴ μας καὶ ἡ μέλλουσα αἰωνία.

Ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς Βουλευτάς, εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν ὁποίων καὶ ὁ Λαὸς τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ τῆς ψήφου του συνετέλεσεν, ἀνεμείναμεν νὰ προστατευθῇ δεόντως ἐν τῷ Συντάγματι ἡ Πολεμουμένη ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ. Καὶ ἀπαρτῆ νὰ ἐγένετο ἡ πρῶσις αὕτη τῆς ἐξόδου τῆς τε Κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ Λαοῦ ἐκ τοῦ ἐπαράτου Θρησκευτικοῦ Σχίσματος, ἐν ᾧ κρατοῦνται αἰχμάλωτοι ἀπὸ τοῦ 1924 μακρὸν τῆς χάριτος καὶ εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἀντορθόδοξον νοοτροπίαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ χρῆζει ἀνακαινίσεως.

Πάντες ἄς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅσοι ἐδίωξαν ἢ ἀπέκρινον τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀλήθειαν μετενόησαν.

Τὸ πιστὸν πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος θὰ συνεχίσῃ τὸν θρησκευτικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἀμείωτον, μέχρις ἐπικρατήσεως τῆς ἀκριβοῦς Ὁρθοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν διδαχὴν: (Καὶ τοῦτο ἡμῖν ἔστι τὸ νόμιμον καὶ αἰώνιον ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, μέχρις ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος.)

Διὰ τὴν μὴ νόμιμον ἀναγνώρισιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων τοῦ Περιουσίου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων ἀντιπροσώπων Βουλευτῶν τῆς Ε' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, ἐκφράζομεν τὴν βαθυτάτην πικρίαν μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δατοληφίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστάς χρηματικῶν καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡρῶν, Κάνιγγος 32 τηλ 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Ψίλην Ὁρθοδοξία... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Φθλ. — 713

Ἔτος Α'. 10 Ἰουνίου 1975 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φθλίου Δρζ. 4.—

Γραφεῖα Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἡ μεγάλη μας πύρι

Πρὸς γνῶσιν τοῦ Χριστοπανόμιου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀνακοινοῦνται τὰ ἀκόλουθα:

Κατὰ τὴν 3)16)1)1975 καὶ 4)1)75 ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Ε'. Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν δύο ὑπομνήματα (περὶ ὧν μνεία λεπτομερὴς γίνεται εἰς τὸ φύλλον τῆς Φωνῆς Ὁρθοδοξίας ὑπ' ἀριθ. 707 ἀπὸ 15)1)75) πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν κ.κ. Βουλευτῶν ἐπὶ τοῦ ἐορτολογικοῦ θέματος ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως καὶ διὰ τὴν συνταγματικὴν κατοχύρωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μέ ἀναγραφὴν εἰς τὸ ὑπὸ ψήφισιν Σύνταγμα ὑπὸ τὸν τύπον τῆς Ἑρμηνευτικῆς δηλώσεως, ὡς εἴθισται, τῆς ἐξῆς φράσεως:

(ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς σφειδῆσεως περιλαμβάνεται καὶ ἡ τέλεσις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ Ἱεροπραξιῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον (Παλαιόν) ἐν ἰδίῳ Ναοῖς καὶ δι' ἰδίων ἱεραικῶν λειτουργῶν).

Ἡ πρότασις αὕτη ἀναγνωρισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὡς δικαία καὶ νόμιμος, ἐνεγράφη κανονικῶς τῇ προτάσει Βουλευτῶν τῆς συμπολιτεύσεως καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἀρμοδίου ὑφυπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Καραπιτέρη (θεολόγου) ὡς Ἑρμηνευτικὴ Δήλωσις εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Συντάγματος, καθὼς τοῦτο ἐγνώσθη διὰ τοῦ ἡμερησίου Τύπου τῶν

Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 24)4)75.

Πλὴν ὅμως ἡ δήλωσις αὕτη τελικῶς δὲν συμπεριελήφθη εἰς τὸ δημοσιευθὲν διὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς 10)6)75 ἐπίσημον κείμενον τοῦ ψηφισθέντος Συντάγματος, εἰς ὃ πλείσται ἀλλοι ἐρμηνευτικαὶ δηλώσεις ἀναφέρονται.

Ὁ Ἀξιότιμος Κύριος Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τὴν 7 Ἰουνίου, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Βουλευτάς τῆς συμπολιτεύσεως τοὺς ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ Σύνταγμα, ὅπερ καλοῦνται νὰ ψηφίσουν εἶναι «φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικόν». Τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι δὲν εἴμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἐπιφοιτήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς Ἐκκλησία καὶ Λαός, τὰ παρὰ αὐτοῦ λεχθέντα, ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι δεσμίᾳ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ὑπερνωτίων καινοτόμων καὶ διοικτῶν τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὡς περὶ τούτων μνεῖα γίνεται καὶ εἰς τὰ κατατεθέντα ὑπομνήματα, ὅταν ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ τοῦ Κόσμου Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἰδρυσεν τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην Ἐκκλησίαν του, «Ζῶσαν καὶ ἐλευθέραν», εἰς ἀντίκρουσμα τῆς ἐν οὐρανῷ θριαμβεύσεως.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λογίζηται τὸ πολίτευμά μας ὡς φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικόν, ὅταν ἀποδεδειγμένως δεσμεύεται ἡ Θρησκευτικὴ συνείδησις Ἑλλήνων Πολιτῶν καὶ περιφρονεῖται ἡ ὀρθὴ Πίστις καὶ Θεία Λατρεία;

Ἡ ἐν τῷ Συντάγματι ἀναφερομένη ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀγίας Τριάδος εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ καὶ καταντᾷ κενὸν γράμμα ὅταν ἐν αὐτῷ τῷ Συντάγματι δὲν ἐπαικοδομοῦνται οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνατοέπονται τὰ ὅσα θεῖα παρέδωσαν, ὡς σωτήρια διδάγματα, οἱ Μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου, οἱ Θεοφόροι Πατέρες καὶ Οἰκοκληνικοὶ Διδάσκαλοι καὶ τὸ νέφος τῶν Μαρτύρων, Ἀγίων, ὁσίων, καὶ Ὁμολογητῶν τῆς Πίστεώς μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατελείας των.

Ὁ ἀπόλυτος σεβασμὸς πρὸς τὰ Θεόθεν διατεταγμένα ἐπιβάλλεται, διότι οἱ πάντες ἔχουμεν ἀνάγκην τῆς εὐνοίας τοῦ Δικαιοκροῦτου Θεοῦ, ἐξ οὗ ἐξαρτῆται ἀπολύτως καὶ ἡ παρούσα ζωὴ μας καὶ ἡ μέλλουσα αἰωνία.

Ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς Βουλευτάς, εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν ὁποίων καὶ ὁ Λαὸς τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ τῆς ψήφου του συνετέλεσεν, ἀνεμίναμεν νὰ προστατευθῇ δεόντως ἐν τῷ Συντάγματι ἡ Πολεμουμένη ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ. Καὶ ἀπαρχὴν γὰρ ἐγένετο ἡ πράξις αὕτη τῆς ἐξόδου τῆς τε Κρατουσῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ Λαοῦ ἐκ τοῦ ἐπαράτου Θρησκευτικοῦ Σχίσματος, ἐν ᾧ κρατοῦνται αἰχμάλωτοι ἀπὸ τοῦ 1924 μακρὰν τῆς χάριτος καὶ εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἀντορθόδοξον νοοτροπίαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ χρῆζει ἀνακαινίσεως.

Πάντες ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅσοι ἐδίωξαν ἢ ἀπέκρουσαν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀλήθειαν μετενόησαν.

Τὸ πιστὸν πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος θὰ συνεχίσῃ τὸν θρησκευτικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἀμείωτον, μέχρις ἐπικρατήσεως τῆς ἀκραίφνου Ὁρθοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν διδαχὴν: (Καὶ τοῦτο ἡμῖν ἔστι τὸ νόμιμον καὶ αἰώνιον ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, μέχρις ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος.)

Διὰ τὴν μὴ νόμιμον ἀναγνώρισιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων τοῦ Περιουσίου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων ἀντιπροσώπων Βουλευτῶν τῆς Ε' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, ἐκφράζομεν τὴν βαθυτάτην πικρίαν μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερέων Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δεσπολησίας τούτων πρὸς τοὺς ἀπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Λ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κόλλιγος 32 τηλ 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΟΜΙΛΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Ο ΠΑΠΑΣ Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Οι περισσότεροι, λοιπόν, ιερείς και μοναχοί, ηγούμενοι, αρχιμανδρίται, οί μοναχές, τι λέω, οί περισσότεροι, με παρεκίνησαν οί μοναχές να πω και να γράψω κανείς από όλους αυτούς, ακόμα και ο Βασιλεύς, δεν συγκατένευσε προσποιητά. "Ολοι, λοιπόν, εκείνοι που εφαινοντο, πώς ήταν υπέρ της ενώσεως, ο Βασιλεύς με την Σύγκλητο, και από τόν κληρo ιερείς και διάκονοι, ήλθαν στην μεγάλη εκκλησία, όπου ήθελαν να λειτουργήσουν «κοινή ὁμολογία» στον Θεό και να προσευχηθoύν με καθάρη σκέψι.

Τότε οί σχισματικοί (Ένωτικοί) ήλθαν στο μοναστήρι του Παντοκράτορα, στο κελλί του Γενναδίου, του κατά κόσμον Γεωργίου Σχολαρίου και έλεγαν σ' αυτόν «και μεις τι θά κάνουμε;» Αυτός δέ αφού κλείσθηκε στο κελλί του και πήρε χαρτί, έγραψε την γνώμη του και την προτροπή του. Έκεινα, λοιπόν, που έγραψε έλεγαν αυτά: «"Αθλιοι" Έλληνες από τι πλανηθήκατε και απομακρυνθήκατε από την έλπίδα σας στον Θεό και στηρίζατε τις ελπίδες σας στην δύναμι των Καθολικῶν και μαζί με την πόλι που πρόκειται να καταστραφῇ αποβάλατε και την ευσέβειά σας; Έλέησόν με, Κύριε! διαμαρτύρημαι ἐνώπιόν Σου, ὅτι εἰμαι ἀθῶος ἀπ' αὐτό τό σφάλμα.

"Αθλιοι πολῖτες, γνωρίζετε τί κάνετε; Μαζί με την αἰγμάλωσία, που πρόκειται να υποστήτε προκαλέσατε ρήγμα στην παράδοσι και ὁμολογήσατε την ἀσέβεια. Ἀλλοίμονό σας κατά την ἡμέρα της Κρίσεως». Αὐτά και άλλα περισσότερα, αφού έγραψε και αφού τὰ θυροκλόλλησε έξω από τό κελλί του σ' ἕνα χαρτί, που τό διαβάσανε, αὐτός κλείσθηκε μέσα. Τότε οί Ὀρθόδοξοι μοναχές, που πίστευαν πώς ήταν καθάρες (στην ζωή) και ἀφιερωμένες στον Θεό, σύμφωνα με την γνώμη τους και τόν Γεννάδιο, τόν διδάσκαλό τους, μαζί με τούς ἡγουμένους και πνευματικούς και άλλους ιερείς και λαϊκούς φώναξαν τό «ἀνάθεμα!» και τόν «ἄρoν» τῆς συνόδου και ἐκείνους που συναίνεσαν, που συναίνεον και πρόκειται να συναινέσουν, τούς ἀναθεμάτισαν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος λοιπόν και κοινός λαός, αφού βγήκε από την αὐλή τοῦ μοναστηρίου (και πήγε) μέσα στα κληρονομία κρατώντας στα χέρια του γεμάτες φιάλες με ἀγνό κρασί, ἀναθεμάτιζε τούς Ένωτικούς πίνοντας στην Πρεσβεία τῆς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος και παρακαλώντας την να προστατεύσῃ και να βοηθήσῃ την Πόλι, ὅπως κάποτε από τόν Χοσρόη και τόν Χαγάνο και τούς Ἀράβες, ἔτσι και τώρα από τόν Μωάμεθ. «Γιατί δέν έχουμε ἀνάγκη από την βοήθεια και την ἔνoσι τῶν Καθολικῶν ὥς ἀπομακρυνθῇ από μᾶς ἡ λατρεία τῶν ἄσωτων (τῶν Καθολικῶν, που χρησιμοποιοῦν για την Θεία Εὐχα-

ριστία ἄζυμο ἄρo)».

Οί δέ Χριστιανοί που είχαν συγκεντρωθῇ στην μεγάλη εκκλησία, αφού ἔκαναν ἑκτενή δέηση πρὸς τόν Θεό και ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Καρδινάλιου, συναίνεσαν στον ὄρο τῆς ενώσεως με την συμφωνία, πὼς ὅταν περάσῃ ὁ κίνδυνος από τούς Τούρκους και ὑπάρξῃ ἡρεμία, μερικοί από τούς λογίους, αφού καθίσουν ὥς ἐξετάσουν (καλύτερα) τούς ὄρους και ἂν εἶναι κάτι τό μὴ ἀπόλυτα ὀρθό, ὥς τό διορθώσουν. Με αὐτή την συμφωνία, λοιπόν, συναίνεσαν να γίνῃ κοινή λειτουργία Ἰταλῶν και Ἑλλήνων στην μεγάλη εκκλησία, όπου μνημόνευσαν στὰ δίπτυχα τῶν Παπα Νικόλαο και τόν ἐξόριστο Πατριάρχη Γρηγόριο. Ἡ ἱερῇ αὐτῇ μυσταγωγία ἔγινε στίς 12 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 6961 (1452).

Ήταν δέ και πολλοί (σ' αὐτήν την λειτουργία) που δέν πήραν ἀντίδοτο, γιατί θεώρησαν ἐδελυκτῇ την θυσία, που ἔγινε στην ἐνωτικῇ λειτουργία. Ὁ δέ Καρδινάλιος ἐρευνούσε με προσοχή την καρδιά και την σκέψι τῶν Ἑλλήνων, γιατί δέν τοῦ διέφευγαν τὰ τεχνάσματα και οί ἀπάτες τῶν Ἑλλήνων και ἐπειδὴ ἦταν από τό ἴδιο γένος με λίγη βία ἔτρεχε να βοηθήσῃ την πόλι και ἐφθανε σὰν ἀπολογία (τοῦ Καρδινάλιου) στον Πάπα ὅτι εἶχε γίνῃ. Τὰ πὼς πέρα ἀφηνόταν στον Θεό, που ἔχει τὰ πάντα να κατευθύνῃ πρὸς τό συμφέρον. Ἀλλὰ ὁ σκληρός λαός, που μισούσε τό καλό, που ἦταν ἡ ρίζα τῆς ἀλαζονείας και ὁ κλάδος τῆς ματαιοφροσύνης, ὁ ἀνθός τῆς ὑπεροφίας και ἡ ὑποστάσιμη τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἀληθινῇ καταφρόνησι, που περιφρονούσε τὰ γένῃ τῶν ἀνθρώπων θεωρούσε σὰν να μὴ ἔγιναν, ὥς εἶχαν γίνῃ. Οί Ἰνωτικοί, λοιπόν, σὰν μιλούσαν στους Ἀνθενωτικούς, τούς έλεγαν «ἀφήστε να δοῦμε, ἐὰν ὁ Θεός ἐγάλη από τῇ μέσῃ αὐτό τόν ἐχθρό, τόν μεγάλο δράκοντα, που μᾶς ἀντιστέκεται και κυνῶνται, πὼς θά καταπιῇ την πόλι από τὰ θεμέλιά της. Καί τότε, θά δῆτε, ἐὰν ἐμεῖς ἐνωθoῦμε με τούς ἄζυμῖτες».

Οί ἄθλιοι, λέγοντας αὐτά, δέν κατάλαβαν, πὼς τόσοι ὄρκοι για την συνένωσι και την ὁμόνοια τῶν Χριστιανῶν, δηλαδή τῶν ἐκκλησιῶν, τόσο στην Σύνοδο, που ἔγινε στην Λυών (1274) στίς μέρες τοῦ πρώτου Παλαιολόγου (Μιχαήλ) ὥς και στην Σύνοδο που ἔγινε στην Φλωρεντία (1439) στίς μέρες τοῦ τελευταίου Βασιλέως τῶν Παλαιολόγων και τώρα σὲ αὐτή την θεία και ἱερῇ μυσταγωγία (στην Ἀγία Σοφία), αὐτοί οί ὄρκοι που δόθηκαν ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγ. Τριάδος με ἄλυτους ἀφορσμούς πρόκειται να ἐξαφανίσουν από την γῇ τό μνημόσυνό τους και μαζί με αὐτούς και τό (μνημόσυνο) τῆς Πόλεως. "Ὁ ἄθλιοι γιατί κάνετε αὐτὲς τίς μάταιες σκέψεις; Νά οί ιερείς

σου και οι μοναχοί σου, που δεν ήθελαν να κοινωνήσουν του άρχάντου σώματος και αίματος από τα χέρια των Έλλήνων ιερέων, που υπηρετούν τα Θεία σύμφωνα με την ανατολική εκκλησιαστική παράδοσι, με τον ισχυρισμό πως είναι μισασμένα και «δεν είναι χριστιανικά» και άφου απέφευγαν την εύλογία των ιερέων και ονόμαζαν τους ναούς βωμούς, αύριο στα χέρια των εαρεθάρων θα παραδοθούν και θα λερωθούν και θα μολυνθούν και στην ψυχή και στο σώμα...

... Και η αναταραχή στην εκκλησία δεν σταμάτησε, σ' εκείνους, που τους είχε εμπιστευθή να ακούσουν τις σκέψεις των ανθρώπων. Ένω, λοιπόν, έρχονταν οι χριστιανοί να εξομολογηθούν τα αμαρτήματά τους, εκείνοι (οι ιερείς) τους ρωτούσαν, εάν είχαν συναναστρέφες με τους άφορεσμένους, κι αν έτυχε να ακούσουν λειτουργία από Ένωτικό ιερέα. (Εάν είχαν κάνει αυτά οι Χριστιανοί) ακολουθούσε αυστηρός «κανών» και βαρύ επιτίμιο. Όταν δε τελείωνε η διάρκεια του κανόνα σύμφωνα με την παράδοσι και (ο Χριστιανός) γινόταν άξιος να μεταλάβη το σώμα και αίμα του Δεσπότη Χριστού, δεν έπρεπε τότε να προσέλθω σε Ένωτικούς ιερείς (γιατί θα ακολουθούσε) βαρύ επιτίμιο. Γιατί ούτε ιερείς είναι ούτε αυτά που προσφέρουν είναι τέλεια (Θεία δώρα), τους έλεγαν. Εάν, λοιπόν, προσεκαλούντο σε κηδεία ή σε μνημόσυνο Άνωτωτικοί ιερείς και παρουσιαζόταν εκεί κάποιος ιερέας από τους Ένωτικούς, άμέσως έθιζαν τα φελώνια και έφευγαν, σαν (να ήταν) φωτιά. Και η μεγάλη εκκλησία έθεωρείτο από αυτούς σαν καταφύγιο των δαιμόνων και βωμός Έλληνικός (ειδωλολατρικός). Που τα κεριά; Που το λάδι στα λυχναράματα; Τα πάντα σκοτεινά, και κανείς δεν υπήρχε που θα μπορούσε να εμποδίση (την είσοδο) Ο ιερός χώρος φαινόταν έρημος σαν να προειδοποιούσε την έρημιά, που πρόκειται μετά από λίγο να υποσθί για τις παραβάσεις και ανομίες των κατοίκων. Ο δε Γεννάδιος, κλεισμένος στο καλλι του διδάσκει, και έξαπέλυε κατάρες εναντίον εκείνων, που ήθελαν την ειρήνη (από την ένωση των Έκκλησιών).

Μετά από αυτά κατά τύχη συνήντησα ο ίδιος μια αίμαλωτη από εύγενική γενιά, που μου διηγήθηκε τα εξής: Ένω είχε πόνους τοκετού, κατά την αγία και μεγάλη Τετάρτη εκείνου του έτους, προσεκάλεσε τον πνευματικό της Ιάκωβο και εξομολογήθηκε και αυτός την πρότρεψε να κοινωνήση, και αυτή ρώτησε τον γέροντα, εάν την εμποδίζει τίποτε να μεταλάβη από τα χέρια του ιερέα, που λειτουργούσε στην εκκλησία της, που ήταν μέσα στην αύλη της, γιατί ο ιερέας αυτός είχε μεν προσέλθω τότε με τους Ένωτικούς στην Άγία Σοφία, στις 1 Δεκεμβρίου (1452) αλλά όμως δεν είχε λάβει μέρος στην λειτουργία, γιατί δεν έτυχε να είναι από την αρχή με τους άλλους λειτουργούς του θυσιαστηρίου, αλλά μαζί με άλλους θρισκόταν έξω (από την εκκλησία) επειδή άργησαν να προσέλθουν και παρευρίσκοντο στην εκκλησία φερόντας μόνον τις ιερατικές τους στολές.

Ο πνευματικός, λοιπόν της γυναίκας της είπε: «Εί ναι συγχωρεμένοι ο Θεός θα σε συγχωρήση. Πήγαινε, κοινωνήσε και διώξε κάθε σου σκέψη, γιατί και ιερέας είναι

και λειτουργός. Κοινωνήσε χωρίς διάκρισι». Αυτή όμως επειδή φοβήθηκε από την χωρίς έμπόδια απάντησι του γέροντα (γιατί ήταν από την μεριά των Άνωτωτικών) προσκάλεσε άλλο (πνευματικό) που λεγόταν Νεόφυτος και φανέρωσε σ' αυτόν την απάντησι του πνευματικού της. Αυτός, λοιπόν, ο Νεόφυτος είχε παρηρησία λόγου και ήταν πνευματικός των ανακτόρων και των οίκων των μεγιστάνων. Την εμποδισε δε, λέγοντας: «Είναι άσυγχώρητο, γιατί αν λάβαινες κοινωνία από τα χέρια αυτού, άρτο θα έτρωγες και οίνο θα έπινες»... Οι δε Κωνσταντινουπολίται από την ημέρα εκείνη που έγινε τάχα η ένωσι (των Έκκλησιών) στην μεγάλη εκκλησία, δεν πήγαιναν σ' αυτήν σαν να ήταν Ιουδαϊκή συναγωγή και δεν υπήρχε σ' αυτή ούτε πρόσφορο, ούτε θυσία, ούτε θυμίαμα. Εάν τύχαινε δε επίσημη μέρα να λειτουργήση κάποιος ιερέας, οι προσευχόμενοι έμεναν μέχρι την ώρα της προσφοράς (των τιμίων δώρων) και τότε έφευγαν όλοι, τόσο οι γυναίκες, όσο και οι άνδρες, τόσο οι μοναχοί, όσο και οι μοναχές.

Τι χρειάζεται να πω; Την Άγία Σοφία την θεωρούσαν σαν βωμό (ειδωλολατρικό) και την θυσία σαν να γινόταν προς τον Απόλλωνα. Ο δε Γεννάδιος δεν παρέλειπε κάθε μέρα να διδάσκη και να γράφη κατά των Ένωτικών και να εφευρίσκη επιχειρήματα και αντιρρήσεις κατά του σοφωτάτου και μακαρίτου Θωμά Ακινάτου και των συγγραμμάτων του ως και κατά του Δημητρίου Κυδωνή αποδεικνύοντας αυτούς αίρετικούς. Στην προσπάθειά του αυτή ο Γεννάδιος είχε από την σύγκλητο συνεργάτη και ομοιδέατη τον Πρωθυπουργό και μεγαδούκα, (Λουκά Νοταρά) ο οποίος τόλμησε να πη τουτό μονάχα κατά των Καθολικών, περισσότερο δε εναντίον της πόλεως, όταν είδαν οι Έλληνες τον αναρίθμητο στρατό των Τούρκων «Είναι προτιμότερο να δη κανένας να βασισύη μέσα στην Πόλι φακίολι, τούρκικο παρά Καθολική κουκούλα» τό είπε δε τουτό αυτός (ο μεγαδούκας) τότε, γιατί οι Κωνσταντινουπολίται που είχαν έλθει σε απόγνωσις έλεγαν αείθε να δινόταν η Πόλι στα χέρια των Καθολικών που ονομάζουν (πιστεύουν) τον Χριστό και την Θεοτόκο και να μη πέσουμε στα χέρια των άσεβδων»... Την φοβερή εκείνη μέρα της καταστροφής της πόλεως έτυχε να έορτάζεται και να πανηγυρίζεται η μνήμη της όσιομάρτυρος Θεοδοσίας.»

Η διάσωσις του χειρογράφου του Δούκα απέτέλεσεν έργοι Θείας Προνοίας δια την Ιστορίαν μιάς των πλέον δραματικών περιόδων του ελληνικού έθνους. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ούδεμία αμφιβολία ότι η ένωσι με την Παπικήν εκκλησίαν, απέτέλεσε την βασικην αίτίαν της αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως. Άλλά και αν υποτεθί ότι υπάρχει κανείς αμφιβάλλων, δεν έχει παρά να ρίψη έν βλέμμα εις την πολυπαθή Κύπρον, η οποία ταλαιπωρείται δεινώς, ακριβώς διότι η ποιμαίνουσα Έκκλησία ανεμίχθη με τον ΠΑΠΑΝ της Ρώμης. Το Άγιορειτικό φυλλάδιο «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ» τον Ιούλιον του 1973 και υπό τον τίτλον «Φιλία αντιχρίστου» έγραψε: «Όταν πρό ετών η πολιτεία έβουλεύθη να συνάψη «Κοινορδάτον» με τον αντίχριστον Πάπαν—ο ίδιος τό λέγει ότι, είναι επί της γής αντί του Χριστού—ο λαός και οι

Μητροπολίται τῆς Ἑλλάδος ἀντέδρασαν σφοδρῶς καὶ ἀπεσέθη. Τώρα ὁ κύριος Μακάριος, ὁ ὁποῖος ἔχει «νόμιμον» νὰ δουλεύῃ ἔχει μόνον δύο ἀλλὰ πολλοὺς κυρίους, κάμνει τὸ ἀντίθετον: «Τὸ Βατικανόν καὶ ἡ Κύπρος ἀνταλλάσσουν Πρεσβευτάς»!!!

Νὰ ἤξεραν οἱ ταλαίπωροι Κυπριοὶ τί σημαίνει αὐτὸ καὶ πῶς θὰ τὸ πληρώσουν! Τί θὰ στοιχίσῃ εἰς τὴν πίστιν των καὶ τὰ παιδιά των, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν των ὑπόστασιν! Ἀλλὰ, ἦσαν, τοὺς ἔδωσαν καὶ ἔφαγαν καὶ τὰ ἔχασαν ὅλα καὶ ὄρσηκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν αἰσθημα καὶ τὰ πάντα καὶ δὲν προβλέπουν... πέντε δάκτυλα πέραν ἀπὸ τὴν μύτην των. Νὰ εἶναι ἐθέλαιο ὅμως ὅτι «θὰ τὰ ξεράσουν» καὶ μάλιστα πολὺ ὀδυνηρῶς. Καὶ ὡς γνωστὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ἦτο τὴν 5ην πρωτὴν τῆς 21 Ἰουλίου 1974 αἱ τουρκικαὶ ἐνοπλὶοι δυνάμεις, ἀνευ αὐδεμιᾶς ἀφορμῆς, οὐδὲ προειδοποιήσεως νὰ ἐνεργήσουν ἀπόβασιν καὶ νὰ εἰσβάλουν εἰς τὴν νῆσον Κύπρον. **ΕΙΝΑΙ ΠΟΤΕ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΙΜΑΝ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ; ΟΧΙ ΑΣΦΑΛΩΣ.**

Ἡ Δέπρα τοῦ Παπισμοῦ ἀπλώνεται καὶ εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν χώρον φανερά καὶ μὲ τραγοῦδ.α. «χιλιάδες κόσμου παρηκολούθησαν χθές, στὸ γήπεδο τοῦ ΠΑΟΚ τὴν μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσι «Κύπρος—Ἑλλάς» ποὺ ὀργάνωσε ὁ σύλλογος ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καὶ ἐπιστημῶν. Ἡ ἴδια ἐκδήλωσι διωργανώθηκε ὡς γνωστὸν, πρὶν μίᾳ ἐβδομάδα καὶ στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο αἱ εἰσπράξεις δὲ θὰ διατεθοῦν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Κυπρίων. Κατὰ τὴν χθεσινὴ ἐκδήλωσι, ἀκούσθηκε στὴν ἀρχὴ μαγνητοφωνημένο μῆνυμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου καὶ ἀκολούθως καλλιτέχνες διάβασαν δέησι τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ' ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης στὴν Κύπρο καὶ ὑπὲρ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ ἐκκλησι τοῦ ἀρχιεπισκόπου Παρισίων, Καρδινάλιου Μάρτι γιὰ τὴν Κύπρο. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μηνυμάτων ἄρχισε τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα» (ἐφημερίς Μακεδονία 8η Ὀκτωβρίου 1974) **ΑΣΦΑΛΩΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΕΙ ΕΚ ΠΑΝΘΕΙΣ.**

Ἡ «Ἐνωσις Παπισμοῦ—Ὁρθοδοξίας» ἔχει λάβει χώραν ἀπὸ τὸ 1965. Μὲ τὸ «συνοπτικὸ γράμμα» (Μπρέβιο): «Περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ».

Ὁ Πάπας ἦρε τὸ ἀνάθεμα τοῦ 1054. Ὁμοίως τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κων(ν)πόλεως ἦρε καὶ αὐτὸ τὸ ἀνάθεμα διὰ «Πατριαρχικοῦ συνοδικοῦ τόμου» ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ Φαναρίου τὴν 7.2.65, παρουσία τοῦ τότε Πατριάρχου Ἀθιναγόρου καὶ τοῦ Παπικοῦ ἀπεσταλμένου Καρδινάλιου Λαυρεντίου Σέχα, Ἀρχιεπισκόπου Βαλτιμόρης τῶν Η.Π. Ἀμερικῆς. Ἀκολούθως ἔλαβον χώραν κατὰ σειράν τὰ ἑξῆς ἐορυσήματα γεγονότα α) 29.6.67 ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' ἀνταλλάσσει τὸν λειτουργικὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν μὲ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Μητροπολίτας Αὐστρίας Χρυσόστομον, Μύρων Χρυσόστομον καὶ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Γεννάδιον εἰς τὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην β) 25 Ἰουνίου 1967 Ἱεροτελεστία εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ Φαναρίου.

Ὁ Πάπας καὶ ὁ Πατριάρχης, περιστοιχούμενοι ἀπὸ

μέλη τῶν ἱεραρχῶν των συμπροσεύχονται. Παρέστησαν οἱ Μητροπολίται Μιλήτου Αἰμιλιανός, Ροδοπόλεως Ἱερώνυμος, Σάρδεων Μάξιμος, Λαοδικείας Μάξιμος, Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος, Χαλδίας Κύριλλος, Πριγκηπονήσων Δωρόθεος, Δέρκων Ἰάκωβος, Χαλκηδόνος Μελλίτων, ὁ Μ. Πρωτοσύγγελος Ἀγάπιος, οἱ Καρδινάλιοι Ἐγγένιος Τισσεράν, Ἀμλέτος Τσικονιάν, Ἀγγελος Ντελλ' Ἀκουα καὶ οἱ ἐπίσκοποι Μάριος Μπρίνι, Ἰωάν. Βίλλεμπρανς καὶ Αὐγουστίνος Καζαρόλλι. γ) Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίᾳς ἡμέρας 25 Ἰουλίου 1967 ἐτελέσθη ἱεροτελεστία εἰς τὸν Καθεδρικὸν Λατινικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρου. Ἡ συμπροσευχὴ ἐτελείετο μὲ τὴν εὐχὴν τῆς ἀπολύσεως καὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» εἰς τὰς δύο γλώσσας. δ) 26 Ὀκτωβρίου 1967 ἡμέρα Πέμπτη εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον τῆς Ρώμης ὁ Πάπας καὶ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως συμμετείχαν εἰς ἱεροτελεστίαν, ἡ ὁποία εἰς τὴν πραγματικότητά ἦτο σύνοψις τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀνευ τῆς προσκομιδῆς τοῦ καθαργιασμοῦ καὶ τῆς κοινωνίας. Περιτοῦ μίᾳ λειτουργίᾳ «τῶν προηγουμένων» ἀνευ τοῦ εὐχαριστιακοῦ κέντρου. Εἰς τὸ τέλος μὲ λειτουργικὸ ὕψος συνέψαλαν ὅλοι τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ ἐπηκολούθησαν αἱ προσφωνήσεις. ε) 30 Νοεμβρίου 1969 Ἡμέρα τῆς χρονικῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ὁ Καρδινάλιος Βίλλεμπρανς παρακολούθει εἰς τὸ Φανάρι τὴν Πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν Λειτουργίαν ἀπὸ τὸ παραθρόνιον. Εἰς τὸ τέλος τὸν προσφωνεῖ ὁ Πατριάρχης, ἀντιφωνεῖ ὁ Καρδινάλιος καὶ διαβάσσεται γράμμα τοῦ Πάπα Παύλου πρὸς τὸν Πατριάρχην. Ἡ τελετὴ ἔληξε μὲ τοὺς πολυχρονισμοὺς τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Πατριάρχου. στ) Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀκολουθεῖ τὴν γραμμὴν τοῦ Ἀθιναγόρου καὶ μνημονεύει καὶ σήμερα τὸν Πάπα. Ἐνῶ συμμετέχει καὶ εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. (Ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κων(ν)πόλεως παρήλθον πέντε αἰῶνες καὶ οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ ἔχουν μόνον δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἀλλ' ἐξηκολούθησαν ἀπλανῶντες καὶ πλανώμενοι νὰ προσθέτουν εἰς τὰς παλαιὰς καὶ νέας αἵρετικὰς διδασκαλίας).

Ἐν Φανάριον ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐπανειλημμένως ἀναγνωρίζει πανηγυρικώτατα τὴν αἵρεσιν, παύει νὰ εἶναι φάρος Ὁρθοδοξίας καὶ συνεπῶς ἀντὶ νὰ φωτίξῃ, συσκοτίζει. Θὰ εὐρεθοῦν θεθαίως πάλιν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑποστηρίξουν ὅτι εἶναι ἡναγκασμένοι ἐκ τῶν πραγμάτων τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ ἀκολουθῇ τὴν γραμμὴν ταύτην, λόγῳ τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίζει. Αὐτοὶ ὅμως εἶναι συνήθως ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὅταν βλέπουν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Ὁρθοδόξων, ἐμφανίζονται ὡς ὑπέρμαχοι τῆς δῆθεν ἀγάπης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ λέγουν: «Διατὶ τόσο πείσμα; Τό μόνον, τὸ ὁποῖον μᾶς χρειάζεται εἶναι ἀγάπη, φιλία καὶ συνεργασία». Ἀγνοοῦν ὅμως ὅτι μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατέχει τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὴν ὀρθόδοξον, αὐτὸς δύναται νὰ ἀγαπᾷ ὅπως θέλει ὁ Χριστός. Διότι μόνον αὐτὸς βαδίζει ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ δύναται νὰ ἀγαπήσῃ

Ο Λαός επαγρυπνεί

«... Ο γάρ μηκέτι ἐν πνεύματι Θεοῦ λαλῶν, ἀλλὰ κατέναντι νόμου Θεοῦ ἕτερον πορνείας νόμον ἱστῶν, οὗτος οὐκέτι ὡς προφήτης, ἀλλ' ὡς μάντις λογισθήσεται. Μὴ ἐμμένινε γὰρ τῇ τοῦ Θεοῦ ἐντολῇ, ἀξίων τῆς αὐτοῦ κακομηχανίας ἀντελάβετο μισθόν» (Αγ. Εἰρην. Ἐλεγχ. φευδ. γνώσεως σελ. 167 ἐκδ. Ἀπ. διακ. Ἑλλ. 1955).

Διὰ τῆς ἀπὸ 10)5)1974 (Π.Ο.Π.) ἀνακτῆς ἐπιστολῆς, ἀπευθυνομένης πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος λόγος», μεταξὺ ἄλλων ἐν παρ. 4, τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς, εἶχονεν τόνισαι προφητικώτατα τὰ ἑξῆς:

«... Ἀλλὰ καὶ ἕτεροι, ἀκόμη καὶ σήμερον, σηματικῶς μόνον παρορνοῦν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, πνευματικῶς ἔχοντε προσβλήθη ὑπὸ τῆς νόσου τῆς Νεοσημερολογικῆς πλάνης καὶ ὑποστηρίζουν (ὡς καὶ οἱ ὁμοιόδεσται αὐτῶν Νεοσημερολογίται), ὅτι τὸ ἐπάρατον Σχίσμα ἐν ἔτει 1924 εἶναι παρωνυχὶς καὶ ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία δὲν ἔγινε ἀκόμη Σχισματικὴ ἐν τῇ πράξει, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ θεωρίᾳ! Θὰ γίνῃ δὲ ἐνεργείᾳ (τοῦτέστι θ' ἀπωλέσῃ τὴν ἀγιαστικὴν χάριν τῶν μυστηρίων τῆς), ὅταν ἀποφασίσῃ μεταγενεστέρᾳ Πανορθόδοξος Σύνοδος! Τὸ ἀνωτέρω πιστεύω, δι' ἡμᾶς, καὶ πάντα ἐγγέφρονα γνήσιον Ὁρθόδοξον Χριστιανὸν ἀποτελεῖ νόσον βαρυτάτην, ἥτις ἔχει πλήξει, εὐτυχῶς ὀλίγους, ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Διὰ τῆς ἐπερχομένης συντόμως ἐνόητος πάντων

τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν τοῦ. Ἄνευ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἐπόμενον νὰ μὴ δύναται ποτὲ νὰ φθάσῃ τὰς διαστάσεις τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Διότι νόθος Πίστις συνεπάγεται παντελὴ ἔλλειψιν Ἁγίου Πνεύματος.

Πιστεύομεν ἀκράδαντως, ὅτι εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε πρέπει τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος νὰ στηρίξῃ σήμερον τὴν ἐλπίδα τοῦ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ γνησία Ὁρθόδοξία ἡ ὁποία μᾶς παρέχει τὴν πλουσίαν θεϊκὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν ὁποῖαν ἀκολουθοῦν οἱ παλαιοσημερολογίται Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, πρέπει νὰ ἐγκολπωθῇ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἐὰν ὅμως αὐτὸ παραγνωρίσῃ τὴν δύναμιν αὐτὴν καὶ ζητήσῃ νὰ εὕρῃ ὑποστήριξιν εἰς τοὺς ἐκ Δύσεως ἀφίλους, πολὺ φοβούμεθα ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸ τὴν ἰδίαν σκληρὰν παιδευσιν ἐκ Θεοῦ ὅπως οἱ Βυζαντινοί. Τότε τὴν συμφορὰν τῆς ἀλώσεως τῆς Πάλειος θὰ γνωρίσῃ διὰ τοὺς ἰδίους λόγους καὶ ἡ Ἑλλάς. Μὴ γένοιτο.

Σίμων Μοναχὸς - Κελλίον Ἀγ. Σάββας

Ἰ. Μονὴ Σίμωνος Πέτρος - Ἁγιον Ὅρος

τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος θὰ συμβοῦν δύο τιὰ ἢ οἱ ἀνωτέρω ἀσθενεῖς θὰ φωτισθοῦν, τὸ ὁποῖον καὶ εὐχόμεθα ἐκ βάθους ψυχῆς, ἢ θὰ βρεθοῦν ἐκτὸς τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (συνεργαζόμενοι μετὰ τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας) καὶ τοῦτο πρὸς θλίβον τῆς ἀληθείας καὶ δόξαν τῆς πολυεπομένης πανταχόθεν Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας».

Ἦδη βαίνοντες πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν ἀνωτέρω. Διότι βλέπομεν ἀπὸ ἡμέρας, εἰς ἡμέραν α. α. α. ὅροι τῆς ἀληθείας ν' ἀποκαλύπτονται, ἡ δορὰ τοῦ προβάτου νὰ πίπτῃ καὶ ν' ἀποκαλύπτῃ τὴν ἀρπαγα αὐτῶν μορφῆν, τὰς διαθέσεις ἐναντι τοῦ ποιμανίου καὶ τοὺς μὲν γνησίους Ὁρθόδοξους τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, νὰ ὀνομάζουν ἐμφανῶς ὡς ἀνοήτους καὶ κακοδόξους, τοὺς δὲ βλασφημοῦντας κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὅπερ ὠδήγησε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ διέσωσε καὶ διετήρησε μέχρι σήμερον, ἐν μέσῳ διωγμῶν καὶ θλίψεων, καθαρὰν καὶ ἀμιόλυντον ἀπὸ τῆς λύμης τῶν νεωτεριστῶν, τοὺς ἀποκαλοῦν ἥρωας καὶ τοὺς παρορνοῦντες, φρίξον ἡλίε, μέ στυλοβάτας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφαμίλους πρὸς τὸν Ἅγιον Μάρκον τὸν Εὐαγγελικόν!!!

Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον «... οὐκ ἔδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει» (Ρωμ. α. 28), δηλαδὴ δὲν προσεπάθησαν νὰ κατανοήσουν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ νὰ συλλάβουν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν τοῦ ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα καὶ πρέποντα, ὥστε διὰ μέσου τῶν συκοφαντικῶν καὶ κακοδόξων φύλλων τοῦ «Ὁρθόδοξου Λόγου» νὰ ἐκστομίζονται δημώδεις φθοραί ὕβρεις καὶ κατηγορίαι κατὰ τοῦ ἀδιαβλήτου προσώπου τοῦ Προκαθημένου καὶ λοιπῶν ἐντιμοτάτων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναγκάστησαν κατὰ τὴν συντακτικὴν τοῦ «Ὁρθόδοξου Λόγου» καὶ ἀησυχίαν μόνον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ τὸ μῖσος τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐναντίον τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Ἀγῶνος μας.

Καὶ μόνον ἢ διὰ ψευδομαρτύρων κατηγορία τοῦ Προκαθημένου τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ λοιπῶν Ἀρχιερέων τοῦ Ἀγῶνος μας, ἐνώπιον τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης, εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμβάλῃ ἀμφιβολίας εἰς τοὺς πιστοὺς περὶ τῆς ἐντιμότητος τῶν Ἀρχιερέων μας πρὸς πληρὴ ἱκανοποίησιν τοῦ διαδόλου καὶ τῶν ὀργάνων του. Ἀρκετὸν διὰ πάντα ἐγγέφρονα πιστὸν νὰ προστρέξῃ εἰς

τὸν μαρτυρικὸν βίον τῶν πάλαι ποτὲ Προκαθημένων τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, διὰ τὰ διαπιστώσῃ τὰ ὕψ' ἡμῶν λεχθέντα καὶ τὸν φθόνον τοῦ διαδόλου κατὰ τῶν ἐντίμων καὶ Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων.

Ἄλλ' ὁ λαὸς ἐπαγρυπνεῖ καὶ δὲν θ' ἀφήσῃ τοὺς προβατοσχήμους λύκους νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Μάνδραν τοῦ Κυρίου, οἵτινες ἀπροκαλύπτως βάλλουσι κατὰ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεώς μας, κατήγοροισι τὰ σεπτὰ πρόσωπα τῶν Ἀρχιερέων καὶ διασύρουσι τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα δι' ἐνδίκων μέσων ἐνώπιον τῆς Πολιτικῆς Δικαιοσύνης, ὥστε ἐκεῖνο τὸ ἔκδοτον ἀπέτυχον οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεώς μας, νὰ ἐπιτυχάνουν οἱ δῆθεν αὐτοαπολεπόμενοι γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Τὰ ἀνωτέρω, περὶ τοῦ ἀδιαβλήτου προσώπου τοῦ Προκαθημένου κ. Αὔξεντιου καὶ τῶν λοιπῶν συκοφαντηθέντων ὑπὸ τοῦ Ὁρθ. Λόγου Ἀρχιερέων, ὑποστηρίζομεν οὐχὶ τυχαίως καὶ ἐκ λόγων προσωπικῆς πρὸς αὐτοὺς συμπάθειας, ἀλλ' ὡς γνωρίζοντες καλῶς τὰ συκοφαντούμενα πρόσωπα τῶν κ.κ. Ἀρχιερέων καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀδιασείστου καὶ λογικοῦ τεκμηρίου ὅτι, οἱ κ.κ. Συντάκται τοῦ Ὁρθ. Λόγου, πρὶν ἢ ἐκστομίσουν τὰς φοβεράς τινι ὁρεῖς κατὰ τῶν ἐν λόγῳ Ἀρχιερέων, προσήλθον εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Αὔξεντιον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερεῖς, μετὰ πάσης εὐλαθείας καὶ σεβασμοῦ (τότε) καὶ ἐξήτησαν τὴν εὐλογίαν διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τῆς ἐφημερίδος των.

Εἰς ἀπόδειξιν δὲ τῶν ἀνωτέρω, φέρομεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν παντὸς ἐγγέφρονος, τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ Ὁρθ. Λόγου, τὸ ὅποιον φέρει, ὡς σημεῖον τοῦ καὶ ξεκίνημά του, τὴν σεπτὴν μορφήν καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Προκαθημένου, τὸν ὅποιον τώρα περιυβρίζουν φοβερῶς!!! Τότε λοιπόν, ὅτε ἐξήτουν τὴν εὐλογίαν, (οἱ συντάκται τοῦ Ὁρθοδόξου Λόγου), οἱ κ.κ. Προκαθημένος καὶ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς, ἦσαν ἐντιμοὶ καὶ ἀξιῶν τοῦ θρόνου των καὶ σεβαστοί, μετὰ δὲ ἀπὸ ὀλίγου τῆς ἐξέπεσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των; "Ἄν ἀναλογισθῶμεν ὅτι, αἱ νῦν ἀπευθυνόμεναι πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖς συκοφαντίαι, ἀνέγονται εἰς χρόνον πρὶν τῆς κυκλοφορίας τοῦ Ὁρθ. Λόγου καὶ ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία ἐξήτησε τὴν εὐλογίαν διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Λόγου, συνίστατο καὶ ἐκ προσώπων παλαιῶν τοῦ Ἀγῶνος μας, τὰ ὅποια ἐγνώριζον πολὺ καλῶς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερεῖς, ὡς ἐκ τούτου, συνάγεται ἀδιάστως, ὅτι ἡ νῦν ἐχθρική στάσις τοῦ Ὁρθ. Λόγου πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖς, δὲν ὀφείλεται εἰς τὰς ἐκστομισθείσας συκοφαντίας πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' εἰς ἐτέρους λόγους, τοὺς ὁποῖους γνωρίζουν πολὺ καλῶς οἱ κατήγοροι συντάκται τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος καὶ διὰ τοὺς ὁποίους, προσωπικοὺς καὶ ἰδιοτελεῖς λόγους, θὰ δώσουν φοβεράν ἀπολογίαν ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Κυρίου, ἐάν

ἐτι ζῶντες, δὲν μετανοήσουν καὶ δὲν λάβουν συγχώρησιν διὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκστομισθέντα, παρὰ τοῦ Προκαθημένου καὶ τῶν λοιπῶν συκοφαντηθέντων Ἀρχιερέων.

Ἐπειδὴ ὁμως δι' ἡμᾶς, ἡ αἰτία πασῶν τῶν κατηγοριῶν καὶ διαβολῶν τῶν συντακτῶν τοῦ «Ὁρθοδόξου Λόγου» πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖς τοῦ Ἀγῶνος μας, δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν διαφορὰν πίστεως καὶ τὸν δόκτυλον Νεοσημρολογιτῶν Ἀρχιερέων καὶ δυσσεβηθέντων Θεολογούντων, οἵτινες ἡστοχέρουν περὶ τὴν πίστιν, θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἀναίρεσιν πασῶν τῶν περὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν βεβήλωσιν καινοφρονιῶν, τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν περιοδικῶν καὶ λοιπῶν θεολογούντων καὶ μὴ, οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Νεοσημρολογικὴ Ἐκκλησία δὲν κατέστη εἰσέτι κατ' οὐσίαν Σχισματικὴ διὰ τὴν σιερύωσιν τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας τῶν 500τα ἐτῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἡ ὁποία ὡς πραγματικὴ πύρινος ρομφαία θὰ ἐκδιώξῃ τοὺς ὑπαιναγτίους καὶ φοβερωτάτους λύκους ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μάνδρας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Καὶ πάντα ταῦτα πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωστικῷ Αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Γ. Μαρκουλάτος — Ἀνδρέας Δύρας

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32.ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κάπυγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προεστώμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς	40
» Ἐτησίᾳ »	70
Ἑξωτερικοῦ: Ἐξάμημος δολλάρια	4
» Ἐτησίᾳ »	7
Τιμὴ Φύλλου δραχ.	4.—

Ἡ τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως

Ὁ ἐνανθρωπίσας Θεοῦ Λόγος Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸ τοῦ πάθους Αὐτοῦ ἐφάνερόσεν τὴν τριήμερον αὐτοῦ Ἀνάστασιν, πρῶτον μὲν ἀληθινῶς, εἰπὼν: (λύσατε τὸν ναὸν τούτον καὶ ἐν τριῖν ἡμέραις ἐγείρω αὐτόν) Ἰωάν. Β'. 19. Ἔπειτα ἀναγωγικῶς: (ὥσπερ γὰρ ἦν Ἰωάνης ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας οὕτως ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας» Ματθ. ιβ'—40. Μετὰ ταῦτα φανερά διὰ κυριολεξίας ἐδήλωσε τὸ περὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ εἰπὼν: «Μέλλει δὲ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀπακτενοῦσιν αὐτόν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆσεται» αΜατθ.

ιβ'. 22.23.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι εἰς τὰς Διδαχὰς τὸν συμπροέλαβον τὰ ἑξῆς: «Μὴ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἐορτάσωμεν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Ἀναστάσιμον ἡμέραν, ἀλλ' ἐν Κυριακῇ μόνῃ... Τῷ δὲ Σαββάτῳ μέχρις ἀλεκτροφωνίας παρατείνοντες, ἀπονησιζέσθε, ἐπιφροσύνης μᾶς Σαββάτῳ, ἥτις ἐστὶ Κυριακὴ... Ἐν δὲ μόνον Σάββατον ἐστὶ φυλακτέον ἐν ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ τὸ τῆς τοῦ Κυρίου Ταφῆς, ὅπου νηστεύειν προσήκειν, ἀλλ' οὐχ ἐορτάζειν... Ἐν ὅσῳ γὰρ ὁ δημιουργὸς ὑπὸ Γῆν τυγχάνει ισχυρότερον τὸ περὶ αὐτοῦ πένθος τῆς κατὰ δημιουργίαν χαρᾶς ὅτι ὁ δημιουργὸς τῶν ἐσίων δημιουργημάτων φύσει τε καὶ

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν βάπτισιν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγίου Κυπριανοῦ Φιλῆς τῆς ἐκ Καλαυτῆς Ἰνδιῶν Διδασκαλίσης Ρωμαιοκαθολικῆς Ἑλισάβετ καὶ τοῦ υἱοῦ της Μιχαήλ, συζύγου καὶ υἱοῦ τοῦ πλοίαρχου Ἀναστασίου Γ. Καλτεζᾶ, τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ.

ἀξία τιμιώτερος... Τοῦτο γὰρ ἔστιν ὃ ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ Κύριος προσευχόμενος λέγειν τῷ Πατρὶ Αὐτοῦ, ἵεννηθῇ τὸ θέλημα σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς, ὅπως ὡς αἱ ἐπουρανιοὶ φύσεις τῶν ἀσωμάτων δυναμειῶν πάσαι δοξάζουσι τὸν Θεὸν σιμφώνως, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐν ἐνὶ σῶματι καὶ μὲν διαθέσει δοξάζουσιν τὸν μόνον Θεὸν τὸν ἐνα καὶ ἀληθινόν διὰ τοῦ μονογενοῦς Χριστοῦ. Θέλημα οὖν αὐτοῦ ἐστὶν αἰνεῖν αὐτὸν ὁμοφρόνως καὶ προσκυνεῖν αὐτὸν σιμφώνως... Διὰ τοῦτο οὖν καὶ ἡμεῖς, ἀναστάντες τοῦ Κυρίου, προσενέγκατε τὴν οὐσίαν ὑμῶν, περὶ ἧς ὑμῖν διετάξατο δι' ἡμῶν λέγων, τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἑμὴν ἀγαπῆσιν. καὶ λοιπὸν ἀπονηστεύετε, εὐφραίνοντο καὶ εὐχαριστοῦντες, ὅτι ἀφάρθον τῆς Ἀναστάσεως ὑμῶν. Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ἐγγηγεῖται ἐκ νεκρῶν. Καὶ τοῦτο ὑμῖν ἔστω νομίμον αἰώνων ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, μέχρις ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος».

— Οἱ Εὐαγγελισταὶ Ἀπόστολοι ὀνομαζοῦσι «Πρώτη Σαββάτου ἢ μὴ Σαββάτων» ἵπουν πρώτη τῆς ἑβδομάδος ἡμέρα. Ἀφιερωθεῖσα εἰς τιμὴν τοῦ Κυρίου, ἐπωνομάσθη ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Κυριακή. Εἰς αὐτὴν μετετέθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων ἡ ἀργία καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῆς τοῦ Σαββάτου ἑορτῆς τοῦ Παλαιοῦ Νόμου. Καὶ καινερώθη, ὅπως ἡ διαρκεία τῆς ἡμέρας ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Μεσονυκτίου καὶ λήγει τὸ ἐπόμενον.

— Ἡ πρώτη Ἀγία καὶ Μεγάλη Οἰκουμένη Σύνδος, συνωδᾷ τῷ Κανόνι Ζ' τῶν Ἀποστόλων: «Ἐὰν τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος τὴν Ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσῃ, καθαιρεῖσθω» ἐπιδικάσασα τὸν καθορισμὸν ταύτης ἡμέρας, διὰ τὸν σύγχρονον ἑορτασμὸν τοῦ Ἁγίου Πάσχα ὅφ' ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ἐθέτισεν τὸν ὅρον, ὅπως τὸ Πάσχα τελεῖται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν. Ἐὰν δὲ κατ' αὐτὴν συμπιπτῇ τὸ Ἰουδαϊκὸν νὰ μετατίθῃται εἰς τὴν ἀμέσως ἐπόμενὴν Κυριακὴν, ἵνα μὴ τοῖς Ἰουδαίοις αἱ Χριστιανοὶ συνεορτάζουσιν.

— Ἡ δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ συνεληθούσα Ἀγία Τοπικὴ Σύνδος διὰ τοῦ Α' Κανόνος αὐτῆς ὥρισεν: «Πάντας τοὺς τοιμῶντας παραλείπει τὸν ὅρον τῆς Ἀγίας Μεγάλης Οἰκουμένης Συνόδου ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ Θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς Ἀγίας ἑορτῆς τοῦ Σωτηριώδους Πάσχα ἀκοινοῦντος καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας εἰ ἐπιμένονεν φιλονεικώτερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα».

— Θεὸς γὰρ ὁ ἐπιτάττων: «Μὴ μέταίρεθαι αἰῶνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου». Ὅθεν οὐδὲ μετατρέπειν δεῖ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Κανόνα καὶ καινοταμεῖν καὶ εἰς αἰτίας στάσεως τὰς Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος λέγει: «Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω.» Ὁ δὲ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μᾶς διαβεβαίει:

«Τάξις λοιπὸν τὸ πᾶν συνέστησε. Τάξις συνέχει τὰ σφράγια καὶ τὰ ἐπίγεια. Τάξις εἰς τὰ νοητά. Τάξις εἰς τὰ αἰσθητά».

— Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν ἀποβλέπουσα καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ Ἀρχαίου Τυπικοῦ αὐτῆς καθώρισε τὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα. Ἀφ' ἑσπέρας τοῦ Μεγάλου Σαββάτου περὶ τὴν δ', ὥραν τῆς νυκτὸς (βαζαντινῇ) νὰ ἀναγιγνώσκονται ἐν Ἐκκλησίᾳ — τὰ προκαταρκτικὰ τῆς Μεσονυκτίου Ἀναστάσεως (ὡς ἐν τῷ Παντηκισταρίῳ ἀναφέρονται) εἰς τρόπον ὥστε ἀρχομένης — τῆς ἡμέρας — Κυριακῆς τοῦ Μεσονυκτίου νὰ ψάλλῃται ὅφ' ὅλων τῶν Χριστιανῶν συγχρόνως τὸ χαρμόσυτον ἄγγελμα τῆς Ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου: «Χριστὸς Ἀνέστη».

— Ἡ Διάταξις αὕτη τοῦ Τυπικοῦ ἐπαναλαμβάνεται καὶ κατὰ τοὺς προσφάτους χρόνους ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Λόγω τῆς σπουδαιότητος τοῦ θέματος, παρατίθεται ἐξ ὁλοκλήρου τὸ κείμενον τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Ἱερόφρχας, ὡς ἀκολούθως: Ἀριθμὸς Πρωτ. 544 ἔτος 1955.

Περὶ ἡλθεν εἰς γνώσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅτι τινὲς τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετέθεσαν αὐτοβούλως τὴν ὥραν τῆς τελέσεως τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, τελοῦντες αὐτὴν κατὰ τὰς πρώτας ὥρας πρὸ τῆς πρωΐας τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ἀντὶ τῆς τελέσεως αὐτῆς κατὰ τὸ μεσονύκτιον, κατὰ τὴν παραδοθεῖσαν ἡμῖν ἀρχαίαν Ἐκκλησιαστικὴν συνήθειαν, περὶ τῆς ὁποίας σιμῆ μνηστὴ γίνεται εἰς τὸν Α' Κανόνα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς τὸν ΠΘ' τῆς σ' Οἰκουμένης Συνόδου, καθ' οὗς «χρὴ τοὺς πιστοὺς περὶ μέσας τῆς μετὰ τὸ μέγα Σάββατον νυκτὸς ὥρας ἀπρηστέσθαι», καὶ τὴν ὁποῖαν ἅπανα ἡ ἀνά τὴν οἰκουμένην Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μετ' εὐλαβείας ἀνέκαθεν ἐτήρησε καὶ ἐξακολουθεῖ διατηροῦσα ἄχρι τοῦ νῦν.

Ἡ λειτουργικὴ αὕτη παράδοσις περιελήφθη, ὡς ἦτο φυσικόν, καὶ εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅπερ καθορίζει εἰς τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ὅτι «περὶ ὥραν ε' τῆς νυκτὸς εἰσερχόμεθα ἐν τῇ ναῷ...» καὶ περαιτέρας, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, διατάσσει τὴν τέλεσιν τοῦ Ὁρθοῦ τῆς μεγάλης ταύτης ἑορτῆς, καὶ ἐν συνεχείᾳ καθορίζει τὰ τῆς θείας Λειτουργίας, ἐνδεικτικῶς ἀναφέρον «ἀρχεται ἡ λειτουργία» ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθοῦ.

» Ὅθεν ἡ Ἱερὰ Σύνδος, ἐπιδέχουσα καὶ ἐπὶ τὰ τῆς θείας λατρείας, μετὰ τὰ ὡς ἀνω διαλαμβανόμενα, παραγγέλλει Ὑμῖν, διὰ τοῦ παρόντος Ἐγκυκλίου Γράμματος, ἵνα ἡ τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὴν Ἁγίαν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα τελεῖται ἀκριβῶς τῇ δωδεκάτῃ νυκτερινῇ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου,

καὶ ἐπακολουθῇ ἀμέσως ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ ἐν συνεχείᾳ τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία.

» Ταῦτα παραγγέλλουσα Ἡμεῖς ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐφιστᾷ τὴν Ἱμετέραν προσοχὴν ἐπὶ τῆς τηρήσεως αὐτῶν, καὶ ἕνεκα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν παραδόσαν ἡμῖν τὸ ἔθος πολὺν ἀρχαιότητα, καὶ ἕνεκα τῆς ὁμοιομορφίας ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, περὶ τῆς ὁποίας ὁμοιομορφίας ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει: «πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω.»

— Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐφέτος ἐν Ἑλλάδι τὸ Χριστοπώννιμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐώρτασε συγχρόνως κατὰ τὸ Μεσονύκτιον, ἀλλ' ἐδιχάσθη. Καὶ τοῦτο λόγω τοῦ τεθέντος ἐκτάκτως ἐν χάριτι ὑπὸ τῆς Πολιτείας, πρὸς ἐξοικονόμησιν ἡλεκτροκλιῆς ἐνεργείας, θερινῶν ὡραρίων ἐργασίας.

Παρατηρήθη τὸ ἀποκαρδιωτικὸν φαινόμενον, ἄλλοι νὰ ἐξέρχονται τῶν Ναῶν μὲ ἀνημιμένους τὰς λαμπάδας ψάλλοντες τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, καὶ ἄλλοι τὴν ἰδίαν ὥραν νὰ εἰσέρχονται εἰς τοὺς Ναοὺς των, διὰ νὰ ἀκούσωσιν τὰ προκαταρκτικὰ τῆς Μεσονυκτίου Ἀναστάσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐορτάσωσιν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μετὰ μίαν ὥραν, ἥτοι ἀκριβῶς τὴν κανονικὴν δωδεκάτην, τὸ Μεσονύκτιον.

ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς διερωτᾷται πᾶσα εὐσεβὴς Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ ψυχὴ. Εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦτο εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ; Εἶναι ἐπιτετρα-

μένον εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς νὰ ἐορτάζωσι τὴν Ἀνάστασιν ἐν ὥρᾳ Σαββάτου «ὅτε ὁ δημιουργὸς ὑπὸ γῆν τυγχάνει «ὡς συνέθη μετὰ τὸ σημεῖον ἑορταζόντων ὡραίῳ ἐργασίας, ἀντὶ τῆς κλητῆς καὶ Ἀγίας ἡμέρας τῆς Κυριακῆς, ἣν ὀρίζουσιν οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι λέγοντες: «Μὴ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἐορτάσωμεν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Ἀναστάσιμον ἡμέραν, ἀλλ' ἐν Κυριακῇ μόνῃ;»

Εἶναι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν κάθε ἄρχοντος, εἴτε ἐκκλησιαστικοῦ, εἴτε πολιτικοῦ νὰ ἀνατρέπῃ τὴν καθιερωμένην ἀπ' αἰῶνων τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὰς ἐκείστοτε ἀναρρυθμένους κοινωνικὰς ἀνάγκας καὶ συναλλαγὰς ἐμπορικὰς, μὲ συνέπειαν τὴν ἀθέτησιν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ὁσίων καὶ Διδαχῶν, θεσπισθέντων ἐν Συνόδοις ἐπὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεερῶν Πατέρων;

Συντείνει τοῦτο εἰς τὴν ἐπικρατίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνὰ τὸν Κόσμον, ἢ κλονίζει ταύτην ἐπικινδύνως; Καὶ ἔχομεν συμπαραστάτην τὸν Παντοκράτορα Θεὸν εἰς πᾶν δῆμα τῆς ζωῆς μας, ὡς Ἐκκλησία, Ἑὐνοῦς καὶ Ἀσός, ὅταν τοὺς λόγους Αὐτοῦ ἀθετοῦμεν; Ἄς ἀναλογισθῶμεν τὰς εὐθύνας μας.

— Ταῦτα πάντα ἔστρωσαν εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν ἐν τῇ τηρήσει τῆς Ἀποστολικῆς Διδαχῆς: «Καὶ τοῦτο θύμιν ἔστω τὸ νόμιμον αἰῶνιον ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, μέχρις ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος.»

Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀποδοιμάζουν τὴν Ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Λόγος»

Πρὸ δύο ἐτῶν ἤρξισεν νὰ ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ κυκλοφορῇ ἐφημερὶς τις θερησκευτικὴ (!!!) λεγομένη «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ», ἡ ὁποία συμφῶνως τῶν ἐν αὐτῇ γραφομένων ἐπιδιώκει τὸν διχασμὸν τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πατριῶν ἐσχατολόγων τῶν Πατέρων μας καὶ τὴν πτώσιν πάσης θυσίᾳ τοῦ ὑποκαθημένου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Ἀδελφῶν, ὡς καὶ τὴν ἐξουθένωσιν τοῦ ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπιδιώκουσα δῆρυν τὴν κἀθαρσιν.

Πρὸς τοῦτο συμμαχοῦν μὲ κάθε στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἠθέλην ἐξυπηρετῆσαι αὐτοὺς. Κάθε δὲ ἔγγραφον ἢ ἐπιστολὴ ἢ ἄρθρον τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ τοὺς σκοποὺς των εὐχαρίστας δημοσιεύουσιν καὶ μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα σχολιάζουσι καὶ ἐπικρίνουσι τὸσον τὸν ἀΜακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ.κ. Ἀδελφῶν ὅσον καὶ ἐνίσις Ἐπισκόπους του κατὰ τρόπον πεζοδρομικόν.

Ἐσχάτως δὲ ἀποθρασυνθέντες παρουσιάζουν ψευδῶς, ὅτι «οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀποδοιμάζουν τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Ἀδελφῶν καὶ συνηγορῶν διὰ τὴν πτώσιν του.

Τὴν ἀλήθειαν των ταύτην στηρίζουν ἐπὶ ἐνὸς ἔγγραφου, ὅπερ ἐσχάτως ἐν τῇ ἐφημερίδῃ των ἐδημοσίευσαν, εἰς τὸ ὅπ' ἀριθ. φθλ. 13 ΜΑΡΤΙΟΣ — ΑΠΡΙΑΙΟΣ 1975 ὅπερ χρονολογεῖται ἀπὸ 7.1.1975, «ἔγγραφον ἐγκύκλιον τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων» ὡς τὴν ἀπικαλοῦσιν. φέρουν τὴν ὑπογραφὴν προσωποῦ Προέδρου καὶ Ἐκτάκτου Γραμματέως, χωρὶς κἂν νὰ ἐξετάσωσιν ἂν τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἀληθῆ τὴν Καθολικὴν γνώμην τῆς ὁλότητος τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων, καὶ εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἔθεσαν μὲ κεφαλαῖα Γράμματα «ΚΛΟΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ» καὶ ἄνωθεν μὲ μικρὰ γράμματα. Ὁ Γερώντιος νέος Ἀρχιεπίσκο-

πος; Καὶ ἔχουν μὲν δικαίωμα νὰ γράφουν ὅ,τι πιστεύουν καὶ ὅ,τι ἔχουν μέσα εἰς τὴν καρδίαν των, σύμφωνα μὲ τὴν συναῖδησίν των, διατὶ ὁμοῦ δημοκρατικῶς ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας; Ποῖος τοὺς ἐξουσιοδότησεν;

Ἀναφορικῶς μὲ τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον τὸ ἀπὸ 7.1.75 πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, πρᾶγματι ἐστάλη ἐν τοιοῦτον ἔγγραφον, ἀλλὰ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων. Οἱ Ζηλωτὰ Πατέρες ἀγνοοῦσαν παντελῶς τοῦ ἐπισήμου ἀνακοινωθέντος παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἀρχῆς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπου, πολλὰ δὲ μᾶλλον καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐπιβληθείσης ἀρχῆς καὶ βλέποντες τὰς κρίσεις τοῦ ἔγγραφου κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ προσώπων ὑποθηκόμενων τὸν ὅλον, ὁ μὲν τοῦ προσωποῦ Προέδρου, ὁ δὲ τοῦ Ἐκτελέτου Γραμματέως, ἦτοι τοῦ Ἱερόντος Δημητρίου Προσωποῦ Προέδρου καὶ Εὐθιμίου Ἱερομονάχου Κοπσιμπασάκη Ἐκτελέτου Γραμματέως, τοὺς ὁποίους ἡδὲ ἐξουσιοδότησεν εἰς τὰς θέσεις αὐτάς, οὔτε ἐβλέπε ποτέ, τοῦ μὲν πρώτου λήξαντος τῆς θητείας του, τοῦ δευτέρου διὰ πρώτην φοράν ἀκουσθέντος, νὰ ὑπογράψῃ Ἐκτελέτος Γραμματεὺς, ἐξέστημεν καὶ διαμαρτυρήθημεν.

Εἰς τὴν ἔγγραφον διαμαρτυρίαν τοῦ ἐξ Ἁγίας Ἀννης Πνευματικοῦ Πατὸς Ἐφραίμ ἀπήντησεν ὁ διαπρεπὴς πνευματικὸς καὶ συντάκτης τοῦ ὡς ἄνω ἔγγραφου τούτου Ἱερομόναχος Γεώργιος ὡς ἀκολουθῶς «... . Διὰ τὸ γράμμα ὅπου ἔσται λεν ὁ Γ. Δημήτριος δ' ἐν τὸ ἔστειλε ἔκ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ π ρ ο σ ω ρ ι ν ο ῦ Προέδρου τοῦ Ἱ. Συνέδμου καὶ προσέχετε νὰ μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ τὰς διαδόσεις ἐκείνων ὅπου θέλουν νὰ δημιουργήσουν νέον σχίσμα, ὅπως τὸ 1937 μὲ τὸ Ματθαϊκόν.

Εὐρισκόμην ἐκεῖ ὅταν ἔγραψα τὸ γράμμα... »

Χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὡς προσωπικὴν καθότι δηλώνει ὅτι ΔΕΝ ΕΣΤΑΑΝ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ. Ὁ «Ὁρθόδοξος Λόγος» ἡμῶς κεραιονόησε ταύτην εἰς τὸ προσηνεῖς τελευταῖον φύλλον του ὡς προσεχόμενη ἐκ τῆς ὁλόκληρης τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων, οἵτινες ἐτέλουν παντελῶς ἐν ἀγνοίᾳ.

Καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον του ὁ «Ὁρθόδοξος Λόγος» ἐποίησε μνητεῖον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἰς τὴν Πρώτην σελίδα γράφον μὲ κεφαλαία Γράμματα: Ο ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ ΔΙΑΣΠΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ... γ) Οἱ Ζηλωτὰ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς ἐγκρίσειν των καταδικάσαν τὰς ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ κ. Αὐξεντίου» «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ» ὑπ' ἀριθ. 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1975» Ἐννοῦσαν τὴν προσωπικὴν ἐπιστολὴν

ταύτην, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οὐδέποτε καταδικασάντων οἰαδήποτε ἐνεργείας τοῦ Προκαθημένου τῶν Γ.Ο.Χ.

Διὰ ταῦτα ἡμεῖς οἱ Ζηλωτὰ Ἀγιορεῖται Πατέρες καταδικάζομεν τὸν περιεχόμενον τοῦ διασημοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος παρὰ τῆς ἐφημερίδος «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ» καὶ ἀποστρεφόμεθα, θεωροῦντες ὡς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς συνεργαζομένους καὶ ἀρθρογραφοῦντας ἐν αὐτῇ.

Προσεπιδηλοῦμεν δὲ ὅτι, ὑποδοκιμαζόμεν τὴν ἐκστρατείαν τῆς κατασυκοφαντήσεως καὶ κατασπλώσεως τοῦ προσώπου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου, μετὰ τοῦ ὁποίου εὐρισκόμεθα ἐν πνευματικῇ ἐπικαινονίᾳ, θεωροῦντας τοῦτον ἀνεπιληπτον, τὰς δὲ κατηγορίας πάνυ ἀντιόστατους κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ ἀναξίας λόγου, σκοπὸν ἐχούσας τὴν διαταραχὴν καὶ τὴν διάσπασιν εἰς τὰς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ.

Θεωροῦμεν ἑαυτοὺς ἀναρμοδίους νὰ κρίνομεν καὶ νὰ ἀμφισβητήσωμεν ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς πρὸς τὰ διοικητικά, μὴ καθαιπτόμενα τῆς πίστεως.

Τέλος ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς μας ἐν τῇ ἀγωνιζομένῃ καὶ Χειμαζομένῃ Ἐκκλησίᾳ τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ποιούμεν σύστασιν ἀδελφικὴν ὅπως οὐδεμίαν σημασίαν δίδουν εἰς τὰ ἀνεθῆνα καὶ ἀντιόστατα δημοσιεύματα τῆς καταχρηστικῶς καλουμένης «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ» θησκευτικῆς ἐφημερίδος, τὴν ὅσαν συνιστῶμεν νὰ οἴπουν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, εὐθὺς ὡς λαμβάνουν ταύτην.

Καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ Μάιος 1975

ΟΙ ΖΗΛΩΤΑΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Γέρον Χαράλαμπος Ταμπάκης, Μοναχός. Πρώην Πρόεδρος τῶν Ζηλωτῶν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν. Νεκταριος Μάδιστος, Ματθαῖος, Εὐμένιος, Σάββας κ.λπ. Ἱερομόναχοι. Γέρον Διονύσιος, Ἰάκωβος κ.λπ. Μοναχοὶ μετὰ τῆς Συνοδείας αὐτῶν

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

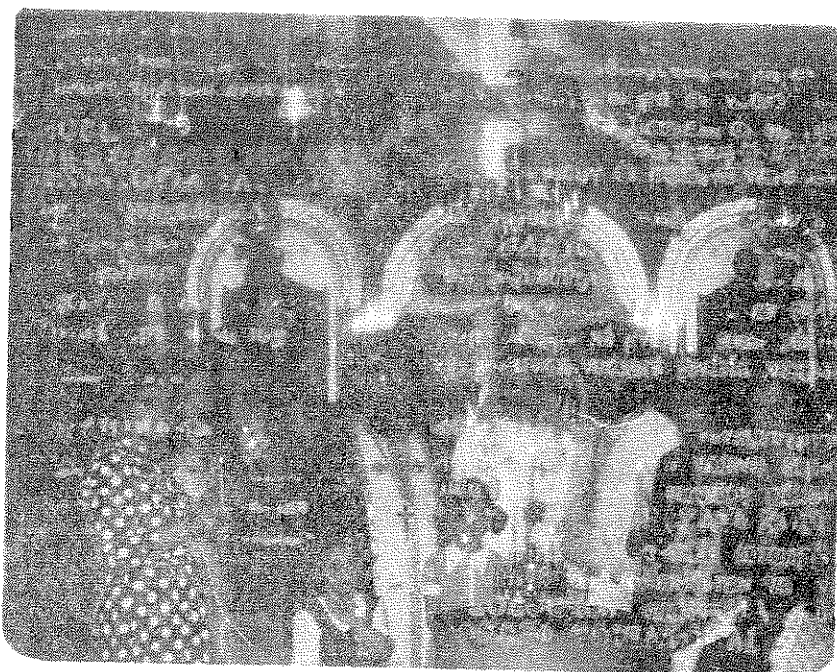
Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὴν Ν. Ὑόρκην

Ο Ἀρχιμανδρίτης Παΐσιος Λειτουργὸς ὅστις ὡς προεξάρχων ἀναπέμπει δέησιν ἐξωθι τοῦ Ναοῦ εὐχαριστῶν τὰς Ἀρχάς διὰ τὴν πρόθυμόν των συμπαραστάσιν εἰς τὴν τελειὴν τοῦ ἐπιταφίου. Διακρίνονται ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βικέντιος Μαλαματένιος Τελετάρχης καὶ ὁ Αἰδεσιμώτατος Λ. Μιχαὴλ Βαΐρακτάρης

Βεβαπτισμένη ἤδη ἡ Ρωματοκαθολικὴ Σωτηρία ἱσταται πλήρης χαρᾶς ἐν μέσφ των Ἱερέων, οἵτινες τὴν βοήθησαν πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν

Τὰ πρωτόμολλα τῆς Σιών

Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας, θ' ἀντικαταστήσωμεν τὸ φιλελεύθερον σύνθημά μας — «Ἐλευθερία — Ἰσότης — Ἀδελφότης» — οὐχὶ δι' ἄλλου τοιοῦτου, ἀλλὰ διὰ τῶν ἰδίων λέξεων ἡγμένων εἰς τὴν ταῖν των κατὰ ιδέας· θὰ εἰπωμεν «τὸ δίκαιον ἐν τῇ Ἐλευθερίᾳ, τὸ καθήκον τῆς Ἰσότητος, τὸ ἰδεώδες τῆς Ἀδελφότητος...». Πραγματικῶς, ἔχομεν ἤδη καταστρέφει ὅλας τὰς κυβερνήσεις, ἐκτὸς τῆς ἰδιῆς μας, μ' ὅλον ὅτι ὑπάρχουσιν ἀκόμη πολλὰ τοιαῦτα δικάρι. Ἐν ταῖς ἡμέραις μας, ἐὰν Κράτη τινὰ ἐγείρωσι διαμαρτυρίας ἐναντίον ἡμῶν τοῦτο γίνεται πρὸς τὸ θεαθῆναι, καὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ δὲ καὶ διαταγῇ ἡμῶν, διότι ὁ ἀντισιμιτισμὸς των μᾶς εἶναι ἀναγκαῖος, ὅπως κυβερνῶμεν τοὺς μικροὺς ἀδελφοὺς μας. Δὲν θὰ σᾶς ἐξηγήσω τοῦτο σαφέστερον, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔχει ἐξετασθῇ πλέον ἢ ὅσα ἐν ταῖς συνελεύσεσιν ἡμῶν.

Πράγματι, δὲν ὑπάρχουν πλέον ἐμπόδια ἐνὸς πόνου μας. Θὰ κυβερνήσωμεν διὰ χειρὸς στερεᾶς, διότι ἔχομεν νὰ καίωμεν μὲ συντρίμματα ἐνὸς κόσμου ἄλλοτε μὲν ἰσχυροῦ, σήμερον δὲ ὑποταταγμένου εἰς ἡμᾶς. Κρατοῦμεν ἐντὸς των χειρῶν μας ὑπερμέτρους φιλοδοξίας, ἐνθέρμους ἀπληστίας, ἀνηλεεῖς ἐκδικήσεις, μνηστικαίους ἔχθρας.

Ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι ἐκ των ὁποίων προσέρχεται ὁ τρομος, ὅστις ἔχει τὸ πᾶν καταλάβει. Ἐχομεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας ἀνθρώπους ὅλον των ἀρχῶν, ὅλων των δογμάτων· ἐπανορθωτὰς τῆς μοναρχίας, δημογῶγος, κοινωνιστὰς, στασιαστὰς καὶ παντὸς εἰδους οὐτοπιστὰς· ἔχομεν ζεύξει ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὴν ἐργασίαν· Ἐκαστὸς ἐξ αὐτῶν ὑποσκάπτει τὰ τελευταία λείψανα τῆς ἐξουσίας, προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ πᾶν ὅ,τι μένει ἀκόμη ὀρθιον. Ὅλα τὰ κράτη ὑποφέρουσιν ἐκ των τοιοῦτων ραδιουργιῶν, ζητοῦσι τὴν γαλήνην, εἶναι ἔτοιμα ὅπως θυσιάσωσι τὸ πᾶν διὰ τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῖς δώσωμεν τὴν εἰρήνην, ἐφ' ὅσον δὲν θ' ἀναγνωρίσωσι τὴν ὑπερτάτην Κυβερνήσιν μας φανερά καὶ μὲ ταπεινότητα.

Ὁ λαὸς ἤρριψε νὰ κρατηθῇ ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ λύσωμεν τὸ κοινωνικὸν ζήτημα διὰ διεθνούς συνεννόσεως. Ἡ διαίρεσις τοῦ λαοῦ εἰς κόμματα ταῦς ἔχει φέρει ὅλους εἰς τὴν διάθεσιν μας, διότι ἵνα ὑποστηρίξῃ τις μίαν πάλιν συναγωνισμόν, χρειάζεται χρῆμα, τὸ δὲ χρῆμα εὐρίσκεται ὅλον εἰς χεῖρας μας.

Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ φροδοῦμεθα τὴν σιμαχίαν τῆς διανοημένης ἰσχύος, των βασιλευδόντων προσώπων μὲ τὴν τυφλὴν ἰσχύν τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἔχομεν λάβει ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα ἐναντίον τοιοῦτου ἐνδεχάμενου. Μετα-

ξὺ των δύο τούτων δυνάμεων ἀνηγείρωμεν τεῖχος, ὁδηγῶν ἀμολδαῖον τροχόν. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ τυφλὴ ἰσχύς τοῦ λαοῦ μένει στήριγμά μας καὶ ἡμεῖς μόνον νῦν τὴν ὀδηγῶμεν, θὰ δυνάμεθα νὰ τὴν διεκθύνωμεν ἀσφαλῶς πρὸς τὸν σκοπὸν μας.

Ἴνα δὲ ἡ χεὶρ τοῦ τυφλοῦ πλήθους μὴ δύναται νὰ τραβηχθῇ ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν μας, ὀφείλομεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ τιθέμεθα εἰς ἔμπροσθεν ἐπικαινονίαν μὲ αὐτόν, ἐὰν μὴ προσωπικῶς, τοῦλάχιστον διὰ των πρακτόρων ἀδελφῶν μας. Ὅταν θὰ εἴμεθα ἐξουσία ἀνεγνωρισμένη, θὰ συνομιλήσωμεν μόνον μας μὲ τὸν λαὸν εἰς τὰς δημοσίας πλατείας, ἵνα τὸν πληροφορήσωμεν περὶ των πολιτικῶν ζητημάτων ἐπὶ τὴν ἐννοίαν ἥτις θὰ μᾶς εἶναι ἀναγκαῖα.

Πῶς νὰ ἐλέγξῃ τις πᾶν ὅ,τι τὸν διδάσκουσιν εἰς τὰ σχολεῖα των χωρίων; Ἴνα μὴ καταστρέψωμεν προημῶς τὰ διδασκαλεῖα των Χριστιανῶν, ἐγγίσαμεν ταῦτα διὰ σοφῆς χειρὸς, ἐπῆραμεν εἰς τὰς χεῖρας μας τὰ ἐλατήρια τοῦ μηχανισμοῦ των. Τὰ ἐλατήρια ταῦτα ἦσαν διατεθειμένα εἰς αὐστηράν μὲν, ἀλλ' ἀκριβῆ τάξιν, ἣν ἔχομεν ἀντικαταστήσει δι' ἐνὸς ἀτάκτου συστήματος. Ἐθέσαμεν χεῖρα εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὰς ἐκλογάς, εἰς τὸν τύπον, εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν καὶ πρὸ παντός εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ἀνατροφὴν, αἵτινες εἶναι οἱ ἀκρογωνιαίαι λίθοι τῆς ἐλευθερίας ὑπάρξεως.

Ἐχομεν ἀποκτηνῶσει καὶ διαφθείρει τὴν χριστιανικὴν νεολαίαν δι' ἀνατροπῆς βασιζομένης ἐπὶ ἀρχῶν καὶ θεωριῶν ψευδῶν, ὥς γνωρίζομεν, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ἐνεπνευσθήσαν ὑφ' ἡμῶν.

Ἐπὶ των ὑφιστάμενων νόμων χωρὶς νὰ τοὺς μεταβάλωμεν οὐσιωδῶς, ἀλλὰ μεταμορφωνόντες μόνον αὐτοὺς δι' ἀντικρατικῶν ἐρμηνειῶν, ἐπετύχομεν τεράστια ἀποτελέσματα. Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἐξεδηλώθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ ὅτι τὰ σχόλια ἔχουσιν ὑποκρίψει τοὺς νόμους καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς ἔχουσιν ἐντελῶς καλύψει ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς των Κυβερνήσεων μὴ δυνάμενων αὐτοὺς νὰ ἐνοήσωσι τίποτε εἰς μίαν τόσο περικυβερνημένην νομοθεσίαν.

Ἐκ τούτου ἡ θεωρία τοῦ δικαστηρίου τῆς συνειδήσεως. Φοβεῖσθε ἔνσπλον ἐξέγεροσιν τοῦ κόσμου ἐναντίον μας, ἐὰν οὕτως ἀντιληφθῇ ἐνωρίτερον περὶ τίνος πρόκειται, ἀλλὰ, διὰ τὴν περιστάσιν ταύτην, ἔχομεν εἰς τὰς χώρας τῆς Δύσεως σύστημα τόσο τρομερόν, ὥστε καὶ αἱ δημοκρατικαὶ ψαλαὶ νὰ τρέμωσιν ἐντὸς ολίγου αἱ ὁργανώσεις μας θὰ ἔχωσιν ἐγκατασταθῇ εἰς ὅλας τὰς πρωτεύουσας, ἔτοιμοι ν' ἀνατινάξωσιν οἰονδήποτε κρατικὸν συγκρότημα ἐναντίον μας.

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΤΗΣ Π.Ε.Θ.Ο.Κ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΤΟ «ΠΑΤΡΙΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

Πρὸς τοὺς κ.κ. Ὑπουργοὺς

- 1) Τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
- 2) Τῶν Δημοσίων Ἑργῶν
- 3) Τῆς Δικαιοσύνης
- 4) Τῆς Προεδρείας τῆς Κυβερνήσεως

(Κοινοποιήσις Κον Νομάρχην Βοιωτίας-Λεβάδειαν)

Ἐπὶ αἰτήσεως τοῦ κ. Εὐαγγέλου Γούτουζα, Προέδρου τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν Κοινότητος Θηβῶν, πρὸς τὴν Δ'οσιν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Νομαρχίας Βοιωτίας, περὶ χορηγήσεως ἀδείας ἀνεγέρσεως ναοῦ, εἰς ἰδιόκτητον τοῦτου ἀκίνητον, διὰ τὴν ἀσκήσιν τῆς λατρείας τῶν ἀκολουθούντων τὸ πάτριον εορτολόγιον, ἀπεστάλη αὐτῷ τὸ ὑπ' ἀριθ. 190243)Γ. 29 τῆς 8)5) 1975 τῆς Δ'σεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν, δι' οὗ ἀνεκοινώθη ὅτι διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας ἀπαιτεῖται: 1) ἄδεια τοῦ ἀρμοδίου ἀρχιερέως, 2) Γνωμοδότησις τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ 3) Ἐγκρίσις τῆς σχετικῆς μελέτης παρὰ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. καὶ ταῦτα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ν. Δ. 126)1969 (Χουντικοῦ) «περὶ Ἱερῶν Ναῶν» κ.λ.π.

Ἐν σχέσει μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ γενικώτερον τὴν ἀνέγερσιν Ναῶν τῶν ὁπαδῶν τῆς Πανελληνίου Κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἀκολουθούντων τὸ πάτριον εορτολόγιον, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὅψιν ὑμῶν τὰ ἀκόλουθα:

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ ἡμερῶν ἐστασιάζετο ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ νομολογίᾳ τὸ ζήτημα τῆς νομιμότητος τῆς ἰδρύσεως τῆς Παλαιεορτολογικῆς ἡμῶν Κοινότητος. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ὅμως τῆς Ε' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῆς 23 Ἀπριλίου 1975 ἐγένετο εὐρεία συζήτησις περὶ τοῦ «παλαιοημερολογητικοῦ» ζητήματος, καθ' ἣν ἐγένετο ἐπίσημος δήλωσις τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ὅτι «οἱ οὕτω αὐτοαποκαλούμενοι Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ (Παλαιοημερολογίται) δύνανται νὰ τελοῦν ἀκωλύτως τὰ λατρευτικὰ τῶν καθήκοντα». Ἡ δήλωσις αὕτη ἀποτελεῖ πανηγυρικὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ οὕτω ἐπελύθη ὑπὲρ ἡμῶν τὸ στασιάζον ἡμῶν ζήτημα. Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἶναι ἤδη αὐτοτελής καὶ ανεξάρτητος πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας, καὶ δὴ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις οὐδὲν ἔχει δικαίωμα οἰασθήποτε ἐπεμβάσεως εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἰς τὴν Θρησκευτικὴν ἡμῶν Κοινωνίαν παρέχεται ἡ Συνταγματικὴ Προστασία, ἡ παρεχόμενη, ἐν τῇ γενικῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἰς πάσαν γνωστὴν θρησκείαν καὶ γνωστὴν

θρησκευτικὴν Κοινωνίαν.

Εἰς τὴν ἐξ ἀντικειμένου ταύτην Συνταγματικὴν προστασίαν ἀπάσης γνωστῆς θρησκείας περιλαμβάνονται τὰ ἐξῆς μερικώτερά δικαιώματα ἀποτελούμενα τὰ συστατικὰ στοιχεῖα καὶ ἀπαραιτήτους συνεπειᾶς τῆς προστασίας τῶν γνωστῶν θρησκειῶν καὶ θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν.

1. Τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι πρὸς θρησκευτικούς σκοπούς.

2. Τὸ δικαίωμα τοῦ συνέργεσθαι πρὸς θρησκευτικούς σκοπούς.

3. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας θρησκευτικῆς διδασκαλίας, ἀπαγορευομένου τοῦ προσήλυτισμοῦ.

4. Τὸ δικαίωμα τῆς κοινῆς λατρείας.

5. Τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἰσότητος καὶ

6. Τέλος τὸ δικαίωμα ἀνεγέρσεως ἰδίων Ναῶν καὶ Εὐκτηρίων Οἰκῶν.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶναι συνέπεια τῶν δικαιωμάτων τοῦ συνέργεσθαι καὶ συνεταιρίζεσθαι διὰ θρησκευτικούς σκοπούς καὶ τῆς ἐλευθέρας ὁμαδικῆς λατρείας, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκειται εἰς τὰ χρηστὰ ἥθη καὶ τὴν Δημοσίαν τάξιν. Ἀδεια τῆς Ἀρχῆς διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ναῶν τῶν ἀπαιτεῖται μόνον ἢ ἐκ τοῦ Οἰκοδομικοῦ Κανονισμοῦ τοιαύτη. Ἐτέρα ἄδεια τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἀπαιτεῖται μόνον διὰ τοὺς Ναοὺς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν Ναῶν ἐτέρων γνωστῶν θρησκειῶν ἢ θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν. Ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτου παρὶς εἶναι ἡ διδασκαλιὰ ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης γνώμῃ. (Γνωμοδότησις Χ. Ἀνδρούτσου καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Δουκᾶ Γιδοπούλου Εἰσηγ. Ἀρ. Πάγου καὶ Ἀλεξ. Βαμβέτσου, δικηγόρου ἐν Δικαστικῇ Τόμος 5)1933 σελ. 32, Γνωμοδότησις Παναγιωτάκου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου Ἐκκλ. καὶ Κοινωνικοῦ Δικαίου 1951 τεύχος 1ον σελ. 4, Γνωμοδότησις Ἐπιτροπῆς Κοινῆς Αἰγινίτου, Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Τσιτσικλή, Ἀλεξιάτου 1923, Παν. Σμαῖλη Μονογραφία, «Τὸ κύρος τῶν γάμων τῶν Παλαιοημερολογητικῶν», Γνωμοδότησις Καθηγητοῦ Ἰωάν. Σόντη Νομ. Βῆμα 13ον σελ. 943, Σβώλου — Βλάχου τὸ Συμπλ. τῆς Ἑλλάδος Τόμος Α' σελ. 150, 157 καὶ 164 Ἀγόρευσις Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐν τῇ Βουλῇ ἐν ἔτει 1932, «Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐκτελοῦν τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα εἰς ἰδικούς τῶν Ναοὺς», Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους ὑπ' ἀριθ. 132010)17.12.1966 καὶ ὑπ' ἀριθ. 40289)14.4.1976 (Ὑπουργοῦ Κ. Τσάτσου). Τὴν διδασκαλίαν ταύτην ἐδέχθησαν πλεῖστοι ὅσοι

αποφάσεις, ιδία τῶν κατωτέρων Δικαστηρίων. Χαρακτηριστικόν εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθμ. 115)1967 Βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Ἡρακλείου, ἐπικαλούμενον τὸ ἀρθρον 18 τῆς Οἰκουμένης διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀρθρον 1 τῆς Διεθνούς Συμβάσεως τῆς Ρώμης. (Σβώλου — Βλάχου ὡς ἀνωτέρω).

Αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ Νομ. Δ)τος 126) καὶ 6 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπερὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξων Ναῶν καὶ Ἑσχαστηρίων (Φ.Ε.Κ. 103)30.6.1972 Τεύχος Α') ἐκρίθησαν ἀντισυνταγματικαὶ καὶ συνεπῶς ἀκύροι, καὶ ὅσον ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἰς τὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς λατρείας ἢ τὴν διοίκησιν πάσης ἐτέρας ὀργανικῆς ἢ ὀργανιστικῆς Κοινωνίας.

Παλαιότερον ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Θεμιστοκλῆς Τσάτσος διὰ τῆς γνωμοδοτήσεώς του (Νομ. Βῆμα 1954 σελίς 405) ἀπεφάνθη ὅτι αἱ διατάξεις τῶν Ἀν. Νόμων 1369)1938 τοῦ ἀρθρου 24 τοῦ Ν. 2200)1940 καὶ Ν.Δ. 586)1941 προσκρούουν εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὀργανιστικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας. Συνεπῶς γράφει «δὲν εἶναι νοητὸν ἢ ἴδρυσις Ναοῦ πρὸς ἄσκησιν τῆς λατρείας κατὰ τοὺς τύπους οἰασθήποτε ὀργανιστικῆς Κοινωνίας νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἄδειαν διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ὁποίας εἶναι ξένη ἢ ἐπίσημος Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή... Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐπισήμου καὶ ἐπικρατοῦσης δὲν ἐνέχει τίποτε τὸ δυνάμενον νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν περιορισμὸν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπολύτου ἀσκήσεως τῆς λατρείας, ἐφ' ὅσον δὲν συνιστᾷ προσηλυτισμὸν καὶ δὲν προσβάλλει τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ χρηστά ἥθη». (Σχετικὴ τῆς Ὀλομελείας Σ.Ε. 1321)1322 τοῦ ἔτους 1963 Νομ. Βῆμα 11ον σελίς 1235).

Ἀναγκαία συνέπεια τῆς ἀναγνώσεως ὑπὸ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῆς ὀργανιστικῆς Κοινωνίας ἡμῶν, ὡς ἰδίως ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτοτελοῦς Ἐκκλησίας, εἶναι τ' ἀνωτέρω ἀναφερόμενα Συνταγματικὰ δικαιώματα, καὶ ἰδίᾳ τὸ δικαίωμα τῆς ὁμαδικῆς ἀσκήσεως τῆς λατρείας τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι ὅθεν αὐτονόητον ὅτι ἡ ἄσκησις τῆς λατρείας μας κατὰ τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον ἀναγκαιῶς πρέπει νὰ λάβῃ χώραν εἰς ἰδίους ἡμῶν Ναοὺς ἰδιοκτησίας εἴτε τῆς Κοινωνίας ἡμῶν, εἴτε τῶν πιστῶν αὐτῆς.

Διὰ τὴν ἴδρυσιν τῶν Ναῶν μας τούτων δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη ἄδεια οὐδεμιᾶς Ἀρχῆς ἢ μὴ μόνον τῆς ἀπαιτουμένης ἐκ τοῦ Οἰκοδομικοῦ Κανονισμοῦ, ὡς παντὸς κτίσματος.

Δι' ὃ λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν Ὑμᾶς Κοι. Κοι. Ὑπουργοί, ὅπως ἐν τῇ ἀρμοδιότητι Σας παραγγείλητε τὴν Δύσιν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Νομοῦ Βοιωτίας, ὅπως χορηγήσῃ εἰς τὸν αἰτήσαντα Πρόεδρον τῆς ὀργανιστικῆς Κοινωνίας μας κ. Εὐάγγελον Τούτουζαν, τὴν ἐκ τοῦ Οἰκοδομικοῦ Κανονισμοῦ ἀπαιτουμένην ἄδειαν ἀνεγέρσεως ἰδιοκτητοῦ Ναοῦ, συμ-

φώνως πρὸς τὴν ὑποβληθεῖσαν οἰκοδομικὴν μελέτην.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος
ΚΩΝ)ΝΟΣ ΤΟΥΤΟΥΖΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝ)ΝΟΣ ΚΟΜΝΙΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας Καραβά 2) Ἐλευσίνος 3) Αἰγίνης 4) Δομβράνης 5) Πανόραμα Θεσσαλονίκης 6) Ποταμίας Θάσου 7) Σάμου καὶ 8) Ρεθύμνου Κρήτης.

Τὴν 3 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Γαλακτοτροφούσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς εἰς Λόφον Ἀσιοματικῶν.

Τὴν 5 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ εἰς Μ. Πεύκο Μεγάρων.

Τὴν 17 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Μεγ. Μαρίνης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Κορυθαλλοῦ καὶ οἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Σοφικοῦ 2) Ἀγίων Θεοδώρων Κορινθίας καὶ 3) Ντάρτιζας Κερατέας.

Τὴν 20 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί 1) Δομοκοῦ 2) Βερδικούσης καὶ 3) ἡ Ἱ. Μονὴ Κουβαρᾶ Ἀττικῆς.

Τὴν 25 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Θεοπρομήτορος Ἀννης πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Μαρκοπούλου Ἀττικῆς.

Τὴν 26 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί 1) Μοναστηρακίου 2) Χαλκίδος καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Ἀχαρνῶν καὶ 2) Λαρίσης.

Τὴν 27 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί 1) Π. Ἡρακλείου καὶ 2) Μπάλλας.

Τὴν 28 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Θεσσαλονίκης μετ' Συνοδικὴν ἐξ Ἀρχιερέων λειτουργίαν προσερχόντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου 2) αἱ Ἱ. Μοναὶ Λυκοβρύσεως καὶ Κοροπίου Ἀττικῆς.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Δήλωσης

Πρὸς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον
Κάνιγγος 32 Ἀθήνας.

Μακαριώτατε — Σεβασμιώτατοι

Χριστὸς Ἀνέστη.

Διὰ τοῦ παρόντος Γράμματος ἡμῶν δηλοῦμεν,
ὅτι τασσόμεθα παρὰ τὸ πλεονὸν ἡμῶν, τοῦ Ἀρχιε-
πισκόπου Αὐξεντίου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἱερᾶς Συνό-
δου.

Αἰτοῦντες συγγνώμην διὰ πᾶσαν προηγουμένην
παρεξήγησιν, ἀνακαλοῦμεν πᾶν ὅτι ἐγράψαμεν καθ'
ἡμῶν.

Ἀσπάζομεθα τὰς χαριτοβούτους δεξιὰς ἡμῶν.
† Ἱερομόναχος Ἀντώνιος Γεωργαντιάς

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἤρε
τὴν ἀργίαν τοῦ Ἱερομ. Ἀντωνίου Γεωργαντιά

Προϋήρυξις

Μειοδοτικού Διαγωνισμοῦ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλη-
σίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, προκηρύσσει Δημό-
σιον Μειοδοτικὸν Διαγωνισμὸν δι' ἐνσφραγίστων
προσφορῶν :

1. Διὰ τὴν προμήθειαν 100 Καθεκλῶν τύπου
Βιέννης ἢ ἐτέρου τοιούτου, προωριζομένων διὰ
τὰς ἀνάγκας τῆς Αἰθούσης Κατηχητικῶν Κηρυ-
γμάτων Ν. Φιλαδελφείας «Κόκκινος Μῦλος».

2. Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν 12.000 (δώδεκα χιλιά-
δων) ἡμερολογίων Τσέπης, 8.000 (ὀκτὼ χιλια-
δων) ἡμερολογίων Τοίχου.

Ἐνσφράγιστοι προσφοραὶ γίνονται δεκταὶ μέ-
χρι τὴν 15ην Ἰουλίου ἐ. ἐ. κατὰ τὰς ἐργασίμους
ἡμέρας καὶ ὥρας εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ταμεῖου
ὁδὸς Κάνιγγος 32 — 3ος Ὄροφος.

Πλείονες Πληροφορίαι παρέχονται καθ' ἐκά-
στην, κατὰ ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας, εἰς τὰ
Γραφεῖα, τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32 — 3ος Ὄροφος — Τηλέφω-
νον 628 280

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1916/1975

Ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

† Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξεντίος

Ἀνακοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς καθ'
ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅτι οὐδεὶς, πρέπει νὰ ἐκκλησιάζε-
ται εἰς Ἱ. Ναὸν ἔνθα μνημονεύεται ἢ εὐρίσκεται λει-
τουργῶν ὁ ἐν ἀργίᾳ διατελὼν Σεβ. Ἀκάσιος.

Ὅμοίως καὶ εἰς Ἱ. Ναοὺς ἔνθα λειτουργοῦν Κλη-
ρικοὶ παντὸς βαθμοῦ σὺλλειτουργήσαντες μὲ ἐκείνον
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰκοτρο- φείου Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσο- βαλάντου Θεσσαλονίκης.

Ξενάκη Δέσποινα Βέσσα Χίου	100
Ταρταλίκης Δημήτρ. Μακραχώμη Λαμίας	100
Παπαδέλης Ἰάκωβος Εὐχέλαιο Δ'.	602
Σύζυγος κ. Α.Φ.	100
Παπαδέλης Ἰάκωβος Εὐχέλαιον Ε'	652
Δίσκος Κυριακῆς Βαΐων	3156
Μέσω Ἀνδρέου Μπίκου	320
Σ.Γ. Θεσ)νίκη	1.000
Χαραλαμπίδου Βασιλικὴ Γερμανία	500
Δίσκος Μεγάλῃς Πέμπτης	4667
Υπάλληλος Ο.Α.Σ.Θ. Θεσ)νίκη	500
Ἀποστολίδης Χρῖστος Γερμανία	1600
Στεργίου Γεώργιος Ζαγορά Βόλου	1.000
Ἰωαννίδου Σωκράτης - Μαρία Θεσ)νίκη	500
Δίσκος Μεγάλῃς Παρασκευῆς	5009
Δέμης Δημήτριος Κόρινθος	2000
Κόντου Βασιλικὴ Ἀθήναι	1100
Ἀθάνασος Βασίλειος Λάρισα	150
Μετζέμελη Κυριακούλα Χαλκιδική	100
Ἀποστολίδης Χρῖστος Γερμανία	500
Ἀθανασίου Μάρθα Σέρραι	100
Ἀνώνυμος Ἀποταμίευσις εἰς κουμπάρᾱ	196
Παπανδρέου Νικόλαος Πόρτο-Χέλιον Κρανιδ.	1000
Τριανταφυλλίδου Σοφία Θεσ)νίκη	500
Σύνολον	25.452